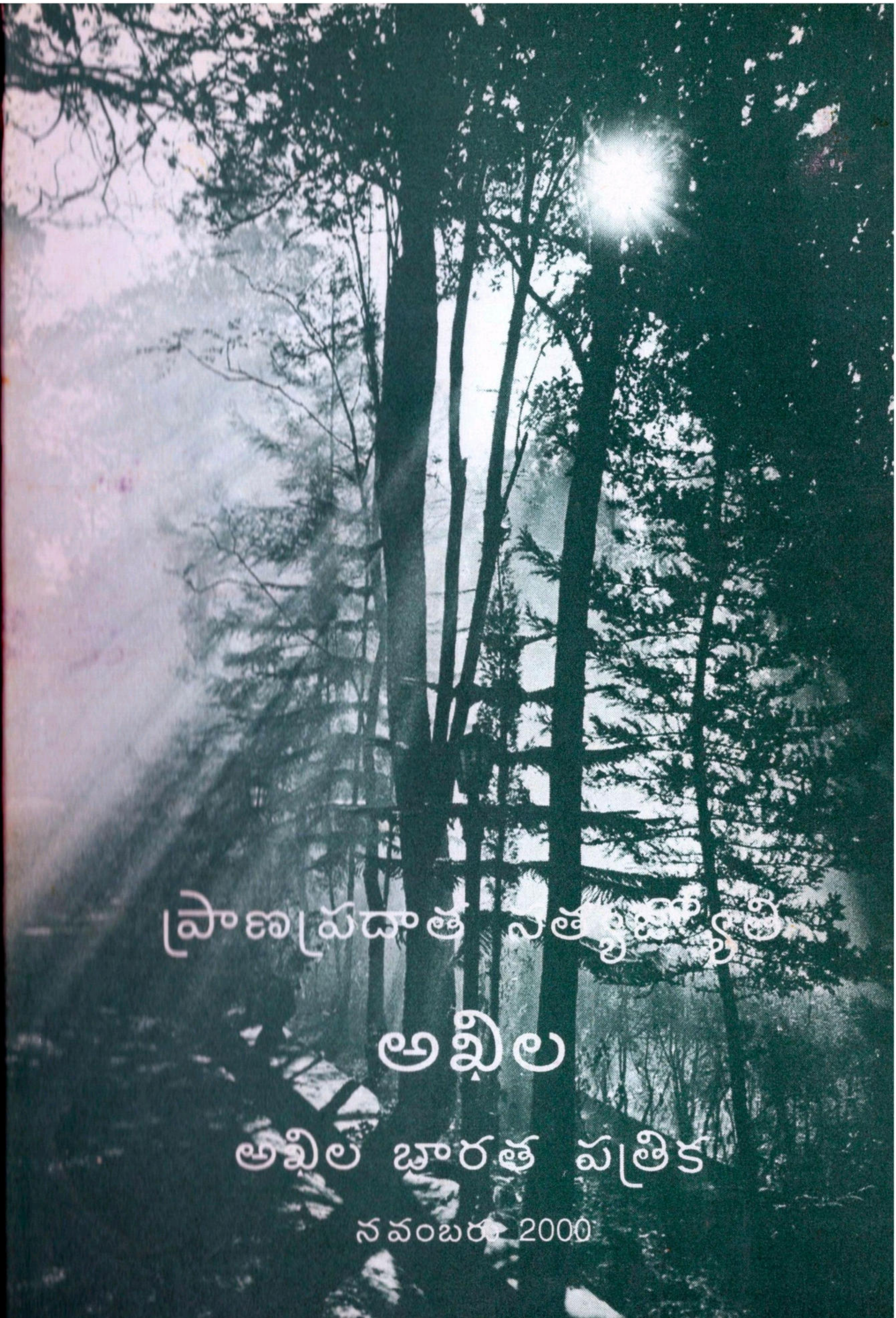


ప్రాణప్రదాత సత్యజ్యోతి

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

నవంబరు 2000



శ్రీఅరవిందులు – శ్రీ తిలక్ మొదలగు జాతీయ నాయకులతో

పార్టీలు లేని ప్రభుత్వము

ఈ దేశాన్ని నేటి కష్టాల బారి నుండి తప్పించటమెలా? శ్రీఅర విందులు ఈ సమస్యను తన భవిష్యనేత్రముతో దర్శించి దానికి పరిష్కారమును సూచించారు.

ఇది రాజకీయాల కతీతమైన విషయము. ఏ పార్టీ మంచిది అనే ప్రశ్న కాదు. ఒక పార్టీతో మిగతా పార్టీల వాళ్ళు కలియరు గదా. దీనికి మార్గమొక్కటే. ఈ దేశపు వ్యవస్థను రాజకీయాల కతీతంగా తీర్చిదిద్దాలి. రాజకీయాలలో దెబ్బలాటలు తప్ప మరేమి ఉండవు. పరిస్థితి చాలా దరిద్రంగా తయారయింది. పరిస్థితులు అంతకంతకూ ఇంకా దిగజారిపోతాయని శ్రీఅరవిందులు హెచ్చ రిస్తూనే ఉన్నారు. ఈ యుగాంతములో ప్రళయము లాంటిది సహజమే కదా. మన మిప్పుడు నూతన యుగములో ప్రవేశించ బోతున్నాము. ఈ పాతకాలపు విధానాలు ఇక పనికిరావు. దాని స్వరూపము వేరుగా ఉంటుంది.

రాజకీయాలెప్పుడూ పార్టీలకు, వారి సిద్ధాంతాలకు ముడి బడి ఉంటాయి. మనకు కావలసినది ఈ సంకుచిత పార్టీలకు అతీతమైన విధానము. పార్టీ అనగా కొన్ని సిద్ధాంతములకు కట్టుబడి ఉండుట. అది ఒక పెట్టె లాంటిది. నువ్వు ఆ పెట్లో కూర్చుంటావన మాట (మదర్ నవ్వుతూ). దాంట్లోంచి బైటకు రాలేవు. "మేము ఏ పార్టీకి చెందము. ఒక్క భారతదేశానికే చెందు తాము. పార్టీలు లేని ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరుస్తాము" అని చెప్పే ధీరులెవ్వరైనా ఉంటే ఎంత బాగుంటుంది!

చైతన్యాన్ని పార్టీల కతీతమైన ఉన్నతస్థాయికి లాగాలి.

అప్పుడు ఏ రాజకీయ పార్టీకి జెందని కొంతమంది మను షులు కనుక ముందుకు వచ్చినట్లయితే అద్భుతంగా ఉంటుంది. వారిది నిజంగా ముందు చూపే – భవిష్యత్తులో నిర్వహించవల సిన కర్తవ్యము. నేటి ఈ సంక్షోభమంతా దానికి దారితీసేందుకే. పాత పార్టీవిధానానికి స్వస్తిచెప్పి ముందంజ వేయాలి. పార్టీలు లేని ప్రభుత్వము అన మాట – ఆహా ఎంత అద్భుతం!

శ్రీమాత

విషయసూచిక

ప్రాణప్రదాత సత్యజ్యోతి

దివ్యవ్యాసాలు

24 నవంబరు సిద్ధి దినము

ఇతర వ్యాసాలు

జీవితము యొక్క నిజ లక్ష్యము

దైవసాయుజ్యమునకు అంకితమై పోవుటయే మానవ జీవితము యొక్క పరమార్ధము.

*

దైవమును ఎరుగుటయే మానవ జీవితము యొక్క లక్ష్యము.

*

నీ అంతరాంతరాలలోని దైవమును శోధించి, కనిపెట్టి, ఆయనకు సమర్పించుకొనుటయే జీవితము యొక్క అసలు ఉద్దేశ్యము. ఈ విధంగా చేసిన యెడల నీ జీవితానికి ఆయనే సారథ్యము వహిస్తాడు. ఇక నీకు ఏ సమస్యలు ఉండవు. ఎందుకంటే ఇక నీ యొక్క సమస్తమైన సందర్భములను, కర్మలను, ఫీలింగ్స్‌ను, ఆయనే వహిస్తాడు.

*

జీవితానికి ఒక ప్రయోజనమున్నది.

అది దైవమును కనుగొని ఆయనను సేవించుటయే.

దేవుడు చాలా దూరంగా ఎక్కడో ఆకాశంలో ఉంటాడనుకుంటున్నావేమో. అదేం కాదు. ఆయన నీలోనే ఉంటాడు – నీ ఆలోచనలకు, ఫీలింగ్స్‌కు ఆవల. *దైవమే నీకు శాంతిని, సమర్థతను ఇవ్వగలడు. నీ సమస్యలను కూడ పరిష్కరించగలడు.*

*

దైవమును అన్వేషించుటయే ఈ జీవితానికి అర్థం. దైవము దొరికినప్పుడు జీవితోద్దేశ్యము నెరవేరినట్లే.

*

సుఖము కోసం ప్రాకులాడుట జీవన లక్ష్యం కాదు.
విధిని నిర్వహించుటయే సాధారణ జీవితము యొక్క లక్ష్యము.
దైవమును సిద్ధించుకొనుట ఆధ్యాత్మిక జీవన లక్ష్యము.

*

సుఖం పొందేందు కోసం జీవించ వలదు. దైవమును సేవించు టకై జీవించినచో నీకు కలిగే ఆనందము అంతా ఇంతా అని చెప్పనలవి గాదు.

*

మనకు కావలసినది వ్యక్తిగత ముక్తి గాదు – నిశ్శేషంగా, నిరపేక్షంగా దైవానికి సమర్పించుకొనుట.

*

కొంతమందికి "దైవము" అనే మాట నచ్చక పోవచ్చు.
దైవమనగా ఏదో వింత వస్తువు అనుకుంటారేమో. అదేం కాదు. మనమార్జించవలసిన జ్ఞాన సర్వస్వము, సంపాదించ వలసిన శక్తంతయు, చూపించవలసిన ప్రేమంతయు, అన్ని రంగముల లోను సాధించవలసిన ఘనత అంతయు, పొందవలసిన సంతోష మంతయు, జ్ఞానదీప్తి అంతయు, ఇంకా మనకు తెలియని కొంగ్రొత్త వైభవ మంతయు ఇంకా ఎన్నెన్నో అద్భుతములు – ఇవన్నియు దైవము యొక్క రూపములే.

*

దైవమంటే ఏమిటో తెలియదుగదూ? నువ్వు నిశ్చలంగా కూర్చుని ఆలోచించినప్పుడు లోలోపల కలిగే ఆకాంక్ష.

*

మనందరం కోరుకొనే మహదానంద స్థితియే దైవము

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

నిన్ను నీవు భగవంతునికి ఆత్మార్పణము చేసుకోవాలి. అపారమైన ఆయన కృపాకటాక్షముల మీదనే ఆధారపడాలి.

శ్రీమాత

మానవునిలోనిదైవము – విశ్వములోనిదైవము

ప్రతి జీవిలోను దైవమున్నాడు. కాని సృష్టిలో మనిషంత బలహీనుడు లేడు! మనిషిలో ఉన్నంత దివ్యత్వమూ మరొక జీవిలో లేదు.

*

నిజం చెప్పాలంటే మనందరము దైవమే. కాని ఆ సంగతి మనకు తెలియదు. ఆ తెలియని వస్తువునే 'నేను' అనే పేరుతో పిలుస్తాము.

*

నిన్ను నీవు అధిగమించటంలోనే నీ గొప్పతన మున్నది. అటుల చేసిన యెడల నీవు దైవమే అవుతావు.

*

ప్రశ్న: దేవుడు అన్నిట్లోను ఉంటాడా? చెత్తకుండీలో కూడా ఉంటాడా?

ఈ విశ్వమంతా దైవము యొక్క అభివ్యక్తియే. ఆయన ఆవిర్భావమే – అచేతనతో మొదలై క్రమక్రమంగా చైతన్యోన్ముఖంగా పెరుగుతాడు.

దైవము ఒక్కొక్క భూమికలోను ఆ భూమికకు తగిన రీతిలో అభివ్యక్తమౌతాడు. భౌతిక భూమికలో సౌందర్యము, మనస్సులో జ్ఞానము, ప్రాణికంలో శక్తి, చైత్యభూమికలో ప్రేమ ద్వారా ప్రకాశిస్తాడు.

మనము యోగము ద్వారా పైకి వెళ్ళినప్పుడు ఈ నాలుగు లక్షణములు సంగమించిన ఒక మహా చైతన్యము – సర్వవ్యాప్తమై, సర్వమును తనలో ఇముడ్చుకొని ఉన్న మహాచైతన్యము అనుభూత మౌతుంది.

సృష్టి లీల కోసమే ఈ మూల చైతన్యము ఇన్ని రూపములుగా విభక్తమౌతుంది.

*

ప్రపంచంలో ఎన్ని అద్భుతాలున్నాయో చెప్పలేము.

మన అహంకారము యొక్క ఇరుకు సందులను దాటి పోయినప్పుడు ఆ అద్భుతములను మనం దర్శించగలుగుతాము. క్షణక్షణం మారుతున్న ఈ ఎండమావులను కాక అక్షరమైన దైవమును, సర్వత్రా భాసించే ఏకైక దైవమును గురించి తలచుట, దర్శించుట – ఆహా! ఎంతటి మహాభాగ్యమో చెప్పలేను.

*

భగవంతుని కృపా కటాక్షాలకు అవధులు లేవు. ఈ మిథ్యా రూపాలలో, ఈ ఘోరమైన ప్రపంచంలోని ప్రత్యణువులోను కూడా తన సత్యమును నిక్షిప్తము చేసినాడు.

*

సృష్టిలోని ప్రతి వస్తువు దైవమును గురించి ఘోషిస్తూనే ఉంటుంది. నీ హృదయాంతరాలలో విన్నట్లయితే ఆ ఘోష నీకు వినపడుతుంది కూడ!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

దేవునితో మానవుని సంబంధము

భగవంతుని కటాక్షము అత్యద్భుతము.

ఆయన సరసుడు, హాస్యచక్రవర్తి! ఆయన విన్యాసముల లోను, నీ జీవిత సన్నివేశాలలో కూడ ఏవో తమాషాలు చేసి నీతో ఆడుకుంటాడు.

*

భగవంతుడు నిన్ను ఏ క్షణమైనా దర్శించవచ్చును కాబట్టి ఆయనను ఆహ్వానించేందుకు నువ్వెప్పుడూ తయారుగా ఉండాలి. అయితే నువ్వనుకున్న సమయానికి ఆయన రాకపోవచ్చు. అది ఆయన ఇష్టం. అందుకని నువ్వు మట్టుకు నిర్లక్ష్యంగా ఉండరాదు.

దేవునికి కూడ అందరికి మల్లె తన మనస్సును మార్చుకుండే హక్కు ఉన్నది.

*

మన న్యాయశాస్త్రం ప్రకారము నేరము చేసిన వారిని శిక్షించాలి. కాని భగవంతునిది ఇంత కంటె గొప్ప న్యాయము. కృపాకటాక్షములే ఆతని న్యాయరీతులు. ఇట్టి న్యాయము ఉన్నది కాబట్టే ప్రపంచము ఈ బాధల కోర్చుకోని సత్యము వైపు, ప్రేమ వైపు పయనించ గలుగుతోంది.

*

ప్రశ్న: దేవుడు నేరస్థులను శిక్షిస్తాడా? ఆయన అసలు ఎవరినైనా శిక్షించ సాధ్యమేనా?

దేవుని దృష్టిలో న్యాయాన్యాయాలుండవు. మనమనుకున్నట్టుగా ఆయన మెచ్చుకోటం గాని శిక్షించటం గాని చేయక్కర్లేదు.

నువ్వు చేసే ప్రతి పనికి సత్పరిణామాలుగాని దుష్పరిణామాలుగాని ఉంటాయి.

పని చేసే తీరుతెన్నులను బట్టి నువ్వు భగవంతునికి దగ్గిరగాని దూరం గాని అవుతావు. అదే దాని ఫలితము.

*

మానవమాత్రులు దేవుణ్ణి వదులుకోగలరేమో గాని దేవుడు మట్టుకు మనుషులను త్యజించడు. అది అసంభవము.

*

దేవుడు నీ కోసం క్రిందికి దిగివచ్చి నిన్ను సమీపించవచ్చు. కాని నువ్వు కొంచెం పైకి వెడితేనే గాని ఆయన రాకను గుర్తించలేవు.

*

దేవుణ్ణి అర్థం చేసుకోవాలంటే నువ్వు దైవమే కావాలి.

దైవమొక్కడే కేవలము – మిగిలినదంతా సాపేక్షితమే. కాని అందరిలోను దైవమున్నాడు గనక అందరూ ఆ కేవల పదార్థాన్ని (absolute) తమలో ధరించే ఉంటారు.

*

నీ నిజరూపము నీ అగాధాలలో ఉంటుంది. దానిని నీవు ప్రాప్తించుకోవాలి.

*

"నాకు దేవుణ్ణి గురించి అంతా తెలుసు" అని ఎవరు చెప్ప గలరు? కాని ఆయన అందరిలోను ఉన్నాడు. *ఆత్మ యొక్క నిశ్చల స్థితిలో ఆయన మాటల ప్రతిధ్వని వినబడుతుంది గూడా.*

*

నీ అహంకారమును వదిలించుకొని ఎంత పరిశుద్ధ మౌతావో దేవునితో నీ మైత్రి అంత స్పష్టంగాను గాఢంగాను ఉంటుంది.

*

నీ చేతనా స్థాయి పెరిగినప్పుడు, ప్రేమా సామరస్యములు పెరిగి నప్పుడు దేవుడు గూడ నీకు చాలా దగ్గరవుతాడు.

*

దేవుణ్ణి తెలుసుకోవాలంటే హడావుడి, తొందరపాటు పనికిరావు. ప్రేమ సామరస్యముల ద్వారానే నీవు ఆయనను చేరగలవు.

*

దైవానికి సమర్పించుకొనుట, దైవము నుండి స్వీకరించుట, దైవమే యగుట, దైవమును ప్రసరింప జేసి, వ్యాపింప జేయుట ద్వారా దైవ మానవుల మధ్య 'దాంపత్యం' కొనసాగుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

నా మాటలను నువ్వు సరిగ్గా అర్థం చేసుకొనేందుకు ప్రయత్నించాలి. అవి మహిమాన్వితములు. వెనక నువ్వు అర్థం చేసుకోవాల్సింది చాలా ఉంటుంది.

శ్రీమాత

దేవుడు నీతోటే ఉంటాడు

నువ్వు ఒంటరిగా లేవన్న సంగతి ఎప్పటికి మరచిపోకూడదు. ఆయన నిన్నంటి పెట్టుకొనే ఉండి నీకు సాయపడుతూ, దారి చూపిస్తూ ఉంటాడు. నిన్ను ప్రేమతో చూసుకొని, నీకు శక్తి నిచ్చి, నిన్ను సంతోషపెడుతూ ఉంటాడు. నీకు ఒంటరితనము ఎంత ఎక్కువైతే నీ మనస్సు అంత నిర్లిప్తమై, నీ దగ్గరే ఉన్న ఆయనను అంత స్పష్టంగా గుర్తించ గలుగుతావు. *చివరగా ఓ మంత్రం – నీవు ఆయనను నమ్ముకొని హాయిగా నిశ్శంకగా ఉండు. ఆయనే నీకన్నీ చేసి పెడతాడు.*

*

నీ కేది కావలన్నా దేవుడే ఇస్తాడు. నీ అవసరాలన్నీ ఆయనే తీరుస్తాడు.

*

నువ్వు కేవలం నీ ఇంద్రియాల మీద ఆధారపడక్కర్లేదు. ఎందు కంటే దేవుడే నీకు వెలుగు చూపిస్తాడు. ఆ వెలుగులో నీవు యథార్థాన్ని చూడగలవు. జ్ఞానాన్ని, సిద్ధిని పొందగలవు.

*

దైవం వినా అంతా మిథ్య, అనృతము, దుఃఖమయము. నిజమైన అసలైన జీవితము, వెలుగు, ఆనందములు దైవసన్నిధిలోనే సంభ విస్తాయి. దైవముతోనే పరమశాంతి కలుగుతుంది.

*

నీకు బలం ఎక్కడి నుండి వస్తుంది? దైవమే నీకు కావలసినంత బలమును సమకూర్చగలడు. ఆయన సాయంతో నువ్వు జయించ లేనిది ఏదీ ఉండదు. రాత్రి అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉన్నప్పుడు నువ్వు దేవుని మృదుమధురమైన కంఠమును వినగలుగుతావు.

*

దైవవాక్కు నిన్ను దీవించి సుఖపెడుతుంది. నిన్ను సమాధాన పరచి, నీలో ఒక దీపమును వెలిగించి, నీ కళ్ళ ముందర తెరను తొలగించి అనంత జ్ఞానమును ప్రసాదిస్తుంది.

దేవుడు ఎక్కడో దాక్కొని లేడు. మనలో సజీవంగా కార్య శీలియై ఉన్నాడు. అటువంటప్పుడు ఏమవుతుందో బాబోయ్ అనే బెడద ఎందుకు? నీలో ఉన్న దైవమే నీ చెయ్యి పట్టుకొని నిన్ను నడిపిస్తున్నప్పుడు నీవు భయపడ కూడదు. రాబోవు సన్నివేశములను ప్రశాంతంగా ఎదురు చూడు.

*

దైవము నీ దగ్గిరే ఉన్నప్పుడు ఓటమి అంటూ ఉండదు. ఆయన ఓటమిని గెలుపుగా మారుస్తాడు. ఆ దివ్యజ్యోతి ముందర చీకటి పటాపంచలై పోతుంది. ఆయన ఎదుట అంధకారానికి తావు లేదు.

*

మనిషి చేసే ప్రతి చర్యలోను కంగారు, తొందరపాటు కన పడుతూ ఉంటాయి. కాని దేవుడు నీతో ఉన్నప్పుడు నీకు శక్తితో పాటు శాంతి కూడ లభిస్తుంది. అప్పుడు నువ్వు ఎంత కష్టమైన పని చేసినా కూడ నెమ్మదితనాన్ని పోగొట్టుకోవు. స్థైర్యముంటుంది. అన్ని పరిస్థితులలోను సుఖసంతోషములే రాణిస్తాయి.

*

అందరి కంటే నమ్మకమైన స్నేహితుడు ఎవరు? దేవుడే. ఎప్ప టికి నీకు తోడుగా ఉండి, శక్తినిచ్చి, ఆధారమై, మార్గాన్ని చూపి స్తాడు. ఆయనవెలుగు చీకటిని పటాపంచలు చేస్తుంది. గెలుపు తథ్యం.

*

నువ్వు పిలిచినప్పుడు దైవము ఒక్కడే తప్పకుండా పలుకుతాడు. *నిన్ను ఎప్పటికి ప్రేమిస్తాడు. అందుకని నువ్వు ఒక్క దైవాన్నే ప్రేమించు.* ఆయన నిరంతరం నీ తోటే ఉంటాడని వేరే చెప్ప నక్కర్లేదు!

*

ఒకే వ్యాపకము, ఒకే లక్ష్యము, ఒకే సంతోషము అదేమిటి? దైవమే.

దృష్టినంతా నీ మీదనే కేంద్రీకరిస్తే అయోమయాంధకారములే నీ గతి. దైవం మీద కేంద్రీకరించినప్పుడు పవిత్రమైన జీవితము, అభివృద్ధి, సిద్ధి నీ భాగ్యములు.

*

జీవితానికి ఒకే ఒక మంత్రం. నువ్వు దైవానికి మాత్రమే చెందిన వాడివి. ఆయన కోసమే పని చేస్తావు. అన్నిటికంటే ముఖ్యంగా ఆయన వద్దనుంచే నీకు కావలసిన శక్తిని, శాంతిని, తృప్తిని ఆశిస్తావు. ఆయన కటాక్షము అనంతము. *నీకు అవసరమైన సామగ్రినంతా చేకూర్చి నిన్ను సాధ్యమైనంత త్వరలో గమ్యానికి చేర్చగలడు.*

నీ ఆలోచనలన్నీ – ఒక్క ఆలోచనలే కాదు – ఫీలింగ్స్, పనులు, ఆశయాలు అన్నీ కూడ దైవోన్ముఖంగా, ఆయన మీదనే కేంద్రీకరించి జరగాలి. మనకు దక్షత, రక్షణ ఆయనే.

*

ఒక నది సముద్రం వైపు ఎట్లా పారుతుందో అదే విధంగా మన తలపులు, ఆవేశములు – ఒకటేమిటి – మొత్తం వ్యవహారమంతా దేవుని వైపే ప్రవహించాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

మార్గము

జీవితంలో ఎప్పుడూ మంచిచెడులు రెండూ ఎదురవుతూనే ఉంటాయి. ఈ రెండింటి మధ్య, మంచి నెంచుకోవటంలోనే ఉంది. మానవుని తెలివి. సత్యాసత్యముల మధ్య, జ్యోత్స్నాంధకారముల మధ్య, పురోగమన తిరోగమనముల మధ్య, ఆరోహణావరోహణముల మధ్య జరిపే నిరంతర పోరాటమే జీవితం. ప్రతి ఒక్కరు వారికేం కావాలో స్వేచ్ఛగా తమ ఇష్టానుసారం ఎంపిక చేసుకోవచ్చు.

ప్రతి మనిషి జీవితంలోను తనకు మేలైన ఉచ్ఛస్థితి కావాలో అధఃపాతాళంలో కూరుకుపోవాలో నిర్ణయించుకుండే క్షణం ఒకటి వచ్చి తీరుతుంది. ఇక్కడో కాలు, అక్కడో కాలు పెడితే కుదరదు. ఒక వేళ అట్లా చేసావో నీ జీవితం చితికిపోతుంది.

*

నీకు ఆధ్యాత్మిక మార్గం తప్ప వేరే గత్యంతరం లేదనిపించి నప్పుడే ఈ జీవితాన్ని ఎంచుకుంటావు.

*

ముందర నీ మనస్సుతో అర్థం చేసుకుంటావు. తరువాత కొంచెం కొంచెం ఆచరణలో పెట్టటం ప్రారంభిస్తావు. అప్రమత్తు డవై నీకు తెలిసిన సిద్ధాంతాలను నిత్య జీవితంలో పాటించటమే ముఖ్యం. అపుడిక ఏ విధమైన విఘ్నము రాదు. సాధన నిరాటం కముగా సాగిపోతూనే ఉంటుంది. ముందుకు సాగిపోవటమే గాని వెనక్కు మళ్ళే ప్రశ్నే లేదు.

*

ప్రతి మానవునికి ఆధ్యాత్మికమైన ఘటన ఉంటుంది. అయితే అది కొద్ది కాలంలో ఫలిస్తుందా లేక దీర్ఘకాలం పడుతుందా అనే విషయము అతని నిశ్చయాన్ని బట్టి ఉంటుంది.

నీ నిశ్చయాన్ని సర్వవిధాలా పాటించాల్సిందే.

*

సాధకుడు = యోగనియమాలను అనుసరించేవాడు.

సాధన = యోగాభ్యాసము.

యోగము = దైవంతో సాయుజ్యము – అనగా ఈ సమాగమా నికి మార్గము

*

ప్రపంచమంతా కూడా క్రమక్రమంగా పరిణామము, రూపాంత రీకరణము (transformation) జెందుతోంది. *యోగము నభ్యసించి నప్పుడు ఈ ప్రక్రియ నీలో వేగాన్ని పుంజుకుంటుంది.*

*

యోగమంటే సన్యాసం కాదు. జీవితంతో విరోధమూ కాదు. జీవితంతో దానికి పొందిక ఉన్నది.

*

మనిషికి క్రమశిక్షణ అనివార్యము. అది లేని మనిషి పశువుతో సమానం. మనిషి నిజమైన ఉన్నత జీవితాన్ని కాంక్షించి దానికి అవసరమైన క్రమశిక్షణను పాటించినప్పుడే నిజమైన మనిషి అవుతాడు. అటుల కావలనన్నచో తన క్షుద్రప్రకృతిని, కోరికలను జయించాలి.

*

కొండగుహల్లోకి వెళ్ళి సాధన చేయటం అంత తేలిక అని నేను అనుకోను. అక్కడ మనిషిలోని కపటత్వం దాగి ఉంటుంది అంతే. బయటకొచ్చేసరికి బండారం బయట పడుతుంది. బహుశ కొండగుహల్లో నిన్ను నీవు యోగివే అని భ్రమపడవచ్చు. కాని నిజజీవితంలో నువ్వు ఆ విధంగా ఎవరిని మోసపుచ్చ లేవు – అది నీ సిద్ధికి గీటురాయి.

*

పూర్ణయోగానికి సమతౌల్యము, నైశ్చల్యము, శాంతము చాలా ముఖ్యమైన విషయాలు. అందుకని అప్రమత్తంగా ఉండాలి. – బాధా దుఃఖములను కొనితెచ్చుకో రాదు.

*

నువ్వు కావాలని సన్యాసిలాగ ప్రవర్తించటం మంచిది కాదు. నిర్లిప్తత, నిరాడంబరత్వము నీ ఆంతరంగిక పరిస్థితులైనప్పుడే అవి మంచి గుణాలు.

*

ప్రశ్న: నేను కొంతసేపు ఏకాంతంగా ఉండాలా?
మౌనము, ఏకాంతము పాతయోగాలకు చెందిన విషయాలు.

నిత్యకృత్యములో, నిత్యజీవితంలో, కర్మలను ఆచరిస్తూ ప్రపంచంలో దైవకార్యాన్ని నెరవేర్చుటయే యోగము.

నీ అంతరంగంలోకి చూసుకొని ఏది కావాలో నాకు చెప్పు.

ఏ పనీ చెయ్యకుండా, ఎవరితోను సంబంధం లేకుండా ఉండటం అంత మంచిది కాదు. అంతగా కావాలంటే కొంతకాలం అలా ఉండవచ్చు. కాని అంతరంగికంగా నిర్లిప్తమై, పూర్తిగా దైవం వైపు తిరిగి అన్నిటికి దైవం మీదనే ఆధారపడి ఉండటమే ముఖ్యము.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

కర్మయోగం

యోగసాధనకు ఒక పని యొక్క విలువ ఆ పని యొక్క గొప్ప తనం మీద ఆధారపడి ఉండదు. కర్మి యొక్క చేతనాస్థాయిని బట్టి ఉంటుంది.

నువ్వు చేసే పని కంటే ఆ పనిని ఎటువంటి చేతన (బుద్ధి) తో చేస్తున్నావో అనేదే ముఖ్యం. ఎంత చిన్న పనైనా సరే నిజచైతన్యంతో కనక చేసినట్లయితే అది చాల లాభదాయకము.

*

యోగదృష్టిలో నువ్వు ఎంత పని చేసావో అనే దాని కంటే ఎట్లా చేసావో అనేదే చాల ముఖ్యం.

*

నువ్వు చేసే పని కంటె ఆ పనిని ఏ ఉద్దేశ్యంతో (చైతన్యంతో) చేసావో అన్నదే ముఖ్యం.

*

ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి నువ్వు చేసే పనులకంటే ఆ పనులు చేసే విధానము, ఆ పనులలో నీవు నిక్షేపించే చైతన్యమే ఎక్కువ ముఖ్యం. నువ్వు దేవుణ్ణి జ్ఞాపకం పెట్టుకొని ఏం చేసినా కూడా అదంతా దైవము యొక్క అభివ్యక్తిగానే పరిణమిస్తుంది.

నువ్వు చేసే పనులన్నీ దైవానికి ఆహుతమైనప్పుడు ఇక కొన్ని పనులు ఎక్కువ, కొన్ని పనులు తక్కువ అనే ప్రశ్నే లేదు. ఉండవు. సేవాతత్పరతతో చేయు ప్రతి కార్యము దైవకార్యమే.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

దివ్యవ్యాసాలు:

శ్రీమాత ఎవరు?

మనం ఎవరిని శ్రీమాత అని అర్చిస్తున్నామో ఆమె సర్వ సృష్టినీ ఆవరించే దివ్యచైతన్యము. ఏకమే అయినా బహుముఖము. అతి విస్తృతమైన స్వతంత్రమైన మేధాశక్తికిగానీ, వేగవంతమైన మనస్సునకు గానీ ఆమెను అనుగమించటం అసాధ్యం. తాను సృష్టిలో సర్వమునకు అతీతంగా నెలకొన్న భగవంతుని చైతన్యము, తాను ఒప్పుకొని – అభివ్యక్తం కావటానికి అంగీకరించిన – అందుకో గలిగిన నిర్వచనీయమైన పరిమిత స్ఫూర్తి, క్రియారీతి గలిగిన దేవాతారూపాల ద్వారా ఆమె స్వరూపాలను కొంచెమైనా గ్రహించటానికీ, అనుభవించటానికీ వీలు అవుతుంది.

ఈ విశ్వాన్నీ మనలనూ ధరించే చైతన్యశక్తితో ఏకీభావాన్ని స్పర్శ లోనికి తెచ్చుకునే మార్గంలోకి నీవు ప్రవేశించినప్పుడు శ్రీమాత మూడు విధాల ఉనికిని నీవు గ్రహించగలవు. ఆద్యపరాశక్తి విశ్వాతీతమైన సృష్టికీ అవ్యక్త పరతత్త్వానికీ అనుసంధానం కలిగిస్తుంది. వైశ్వక సృష్టి సంబంధమైన ఆ మహాశక్తి సమస్త ప్రాణులనూ సృష్టించి, నిలబెట్టి, తాను ప్రవేశించి, సహకరించి – ఇలా లక్షలాది రీతులలో ప్రవర్తిస్తుంది. వైయక్తిక రూపంలో ఈ రెండు అఖండ శక్తులను ధరించి వాటిని మనకు సన్నిహితము చేస్తుంది. మానవ వ్యక్తిత్వానికి దివ్యశక్తికీ నడుమ మధ్యవర్తిగా అలరారుతుంది.

పరమమైన విశ్వాతీత శక్తి యైన శ్రీమాత ప్రపంచానికి వెలుపలగా ఉంటూ తన మూల చైతన్యంలో పరాత్పరుని నిలిపి ఉంచుతుంది. తానొక్కతయే పరమశక్తికి స్థానమై, అనిర్వచనీయ మైన ఉనికి గలిగి, వ్యక్తం కావలసిన సత్యశక్తులను ఆహ్వానిస్తూ నిలువరించుతూ, తన అనంత చైతన్య రోచిస్సులో గుప్తపరచ బడి ఉన్న వాటిని అవతరింప జేస్తుంది. తన సర్వశక్తిమయ సీమాతీత స్థితినుండి ఈ విశ్వంలో ఒకానొక శక్తి రూపాన్ని, శరీరాన్నీ కల్పించి ఇస్తుంది. పరాత్పరుడు ఎల్లప్పుడు ఆమెలో అనంత సచ్చిదానంద రూపంగా వ్యక్తం అవుతాడు. ఆతడు ఆమె వలన ద్వంద్వ చైతన్య రూపంలో శివశక్తులుగా, ద్వంద్వ తత్త్వంలో పురుష ప్రకృతులుగా – అనేక స్తరాలలో ఆమె హేతువుగా దేవతలుగా వారి శక్తులుగా, మన మెరిగిన లోకాల లోనూ, ఎరుగని వాటిలోనూ అభివ్యక్తం అవుతాడు. ఇదంతా పరాత్పరునితో ఆమె లీల. ఇదంతా ఆమెలోని శాశ్వత రహస్యాల, అనంతాద్భుతాల ఆవిష్కారమే. అంతా ఆమె దివ్య చైతన్య శక్తి లోని అంశమే అగుట చేత అంతా ఆమెయే. ఆమె పరమమైన నిశ్చయం లేకుండా, ఆజ్ఞ లేకుండా ఇక్కడైనా మరోచోటనైనా ఏదీ ఉండే వీలు లేదు. ఆమె సృజనాత్మక ఆనందంలోని పరమ సంకల్పం బీజ రూపకరణం లేకుండా ఏదీ రూపొందే అవకాశం లేదు.

విశ్వజనని, మహాశక్తి పరాత్పరుని నుండి తన అతీత చైతన్యం ద్వారా పొందిన ఆదేశాలను పరిపాలిస్తుంది. తాను సృష్టించిన జగత్తుల లోనికి ప్రవేశిస్తుంది. ఆమె ఉనికి దివ్యశక్తి చేత, సర్వ రక్షక తత్త్వం చేత సంతోషంలో నిలిపి బలపరు స్తుంది. అది లేకుంటే జగత్తులు నిలువ లేవు. అదియే ప్రకృతి. ఆమె యొక్క అత్యంత బాహిరమైన క్రియాత్మక అభివ్యక్తి. తన శక్తులను విధానాలను ఒక క్రమంలో నెలకొల్పుతుంది. దానిలో తాను ప్రవేశించి జీవనగతిలో స్ఫుటమయ్యే, అనుభవంలోనికి వచ్చే కదలికలను కార్యయోజనాలను ఆదేశిస్తుంది. విశ్వాతీత మాత్రంశంగా, సృష్టి చేతనగా ఆ మహాశక్తి యొక్క లీలగా ప్రతి

లోకంలోనూ, ఆయా లోకాల వ్యవహారాల ప్రతినిధిగా ఆమె దర్శనమిస్తుంది. ప్రతి అంశమూ ఆమె సంకల్పంలో దర్శించిన, తన ఆనందంలో సృష్టించుకున్న, హృదయంలో సమకూర్చుకున్న శక్తి సౌందర్యాల సమాహారమే.

కాని ఆమె సృష్టిలో ఎన్నో స్తరాలు ఉన్నవి. దివ్యశక్తి సోపానాలు ఉన్నవి. మనం వీటిలో భాగమే. ఈ సృష్టి యొక్క శిఖరం మీద అనంత సత్తా చేతనానందాల శక్తుల పైన ఆమె సాక్షాత్తుగా సీమాతీత శక్తిగా నెలకొని ఉంటుంది. అక్కడ అందరు జీవులు అనిర్వచనీయ పూర్ణతతో, అవికారమైన ఏకతతో ప్రవర్తిస్తూ ఉంటారు – ఆమె తన బాహువులలో వారిని క్షేమంగా ధరిస్తుంది కనుక. మనకు సన్నిహితంగా నిర్దుష్టములైన అతిమానసలోకాలు ఉన్నవి. అక్కడ ఆమె అతిమానస మహాశక్తి. ఆమె సర్వతోముఖ సంకల్ప విజ్ఞానాల మూర్తి. అక్కడ ఆమె కార్యాలు సహజ పరిపూర్ణతతో భాసిస్తాయి. అక్కడ అన్ని కదలికలూ సత్యమునకైన సోపానాలే. అక్కడ అందరు జీవులూ దివ్యరోచిస్సు యొక్క చేతనలూ, రూపాలూ, శక్తులు. పరమమైన గాఢమైన ఆనందము యొక్క అనుభవ సముద్రాలూ, ఉప్పెనలూ, తరంగాలు. కాని మనం నివసించే ఈ లోకాలు అజ్ఞానమయం. మూలం నుండి విడిపోయిన మనఃప్రాణ, భౌతిక చేతనల చేత నిర్మింపబడ్డాయి. వీటికి, వీటి పరిణామానికి ఈ భూమి ప్రధానమైన విశిష్టకేంద్రం. దీన్ని కూడా అయోమయం, సంఘర్షణ, అపరిపక్వత కలిగిన దీనిని విశ్వజనని ధరిస్తున్నది. ఇది కూడా మహాశక్తి చేత రహస్య లక్ష్యం వైపుగా నిర్దేశింపబడి సాగిపోతున్నది.

శ్రీమాత మహాశక్తిగా ఈ త్రిపుటమైన అజ్ఞాన జగత్తునకు అతిమానసలోక కాంతి, సత్యజీవనము, సత్యసృష్టికీ నడుమ నిలచి ఉంటుంది. నడిమి స్తరాల మీదుగా, దాన్ని క్రిందకు దింపవలసి ఉంది. జంట నిచ్చెనలాగా పదార్థపు అచేతన లోనికి అనంత శక్తి వైపుగా ప్రాణమై, చైతన్యమై, మనస్సై వికసించేందుకోసం మరల పైకి అధిరోహించటానికి అనువుగా ఉంటుంది.

విశ్వంలో సంభవించ వలసిన ప్రతి అంశమును, భౌమ జగత్ప రిణామాన్ని నిశ్చయించి, దాని కోసం తాను చూచి, భావించి తన నుండి పొంగెత్తిస్తుంది. దేవతలందరికీ పైన నెలకొని ఉంటుంది. తన శక్తులు, వైయక్తిక అభివ్యక్తులు తన ముందర కార్యనిమిత్తం నిర్ణయించి తనలోని వారి అభివ్యక్తులను జోక్యం కల్పించుకోవటానికీ, పాలించటానికీ, పోరుసల్పటానికీ, జయిం చటానికీ నడిపించటానికీ వైయక్తిక సమిష్టి రేఖలను నిర్దేశించ టానికీ క్రింది జగత్తులకు పంపుతుంది. ఈ ఆంశిక అభివ్యక్తులు అనేక దేవతారూపాలు, వ్యక్తిత్వాలు. వాటిని యుగయుగాలుగా జనులు అనేక నామరూపాలతో అర్చించారు. ఈ అంశల ద్వారా ఆమె తన విభూతుల శరీరాలను మనస్సులను నిర్మించుతుంది. ఈశ్వరుని విభూతుల మనస్సులను, రూపాలను కూడా తాను రూపు కట్టిస్తూనే ఉంటుంది. తన శక్తి, గుణము, ఉనికి వీటి ఒకానొక కిరణము మానుష చైతన్య రూపాంతరంగా ఈ భౌతిక జగత్తులో తాను అభివ్యక్తమయ్యే వీలు కల్గి ఉంటుంది. పృథ్వి మీది సన్నివేశాలన్నీ ఒక రూపకం వలె యోజితములై ప్రదర్శి తము లవుతున్నాయి. విశ్వ దేవతాగణమంతా తనకు సహాయం కాగా, తానొక వేషధారియై నటిస్తుంది.

పై నుండి సర్వమున్ను జగన్మాత పరిపాలించడమే కాదు; ఆమె ఈ క్రింది మూడు అధోలోకములకు గూడ అవతరించును. ఇక్కడి సర్వవస్తువులున్నూ అవిద్యాప్రవృత్తులు సైతము నిరాకారమైన అవ్యక్తాధికారమందున్న ఆమెయే; సూక్ష్మాకృతిలో ఆమె సృష్టియే; ఆమె ప్రకృతి దేహమే; ఆమె ప్రకృతి శక్తియే. అవి అట్లు ఎందుకున్నవంటే – గూఢమైన ఈశ్వరాజ్ఞచేత ప్రేరేపింపబడి, అనంత కాలములో నిర్వహింప వలసిన ఒక కార్యసిద్ధి కొరకు ఆమె ఈ గొప్ప యజ్ఞమునకు సమ్మతించి, అజ్ఞానము యొక్క జీవ, రూపములను వ్యాజముగా ధరించుటచేతనే.

ఇదిగాక స్వయముగా కూడ జగన్మాత తమస్సులోనికి అవతరించినది – దానిని జ్యోతిలోనికి తీసుకొని పోవుటకు;

అసత్య భ్రాంతుల లోనికి అవతరించినది – దానిని సత్యమైన ర్చుటకు; మృత్యువులోనికి అవతరించినది – దానిని అమరజీవన ముగా మార్చుటకు; నిరంతరచింతాక్రాంతమగు సంసారక్లేశము లోనికి అవతరించినది – తుదకు దానిని స్వీయపరమానంద పారవశ్యములోనికి మార్చివేయుటకే. తన బిడ్డలపై మహత్తర మైన, గాఢమైన ప్రేమ జగన్మాతకున్నది కాబట్టే ఇట్టి అజ్ఞాన వేషమును ధరించుటకు ఆమె సమ్మతించినది. అసత్యాజ్ఞాన శక్తుల ధూషణవ్యధలను వహించుటకు ఒడంబడినది. మృత్యు వగు జన్మద్వారముల నుండి పోవుటకు సహించినది. ప్రపం చమునందలి దుఃఖములు, ఆవేదనములు, బాధలు తనపై వేసు కొని అనుభవిస్తున్నది. ఇట్లు చేయుటకు కారణము దానిని జ్యోతి, ఆనందము, సత్యము, అమరత్వమునకు ఉద్ధరించవచ్చు ననియే. పురుషయజ్ఞమని చెప్పబడే మహాయజ్ఞము ఇదే. దీర్ఘ ముగా ఆలోచించిన ఇదియే ప్రకృతి యొక్క సంపూర్ణహోమము, జగన్మాత మహాత్యాగము.

విశ్వమును నడిపించేటప్పుడూ, జగల్లీలను నిర్వహించే టప్పుడూ జగన్మాత శక్తులలోను మూర్తులలోను ప్రధానమైన నాల్గు అంశలు విశదమగుచున్నవి.

అందొకటి ప్రశాంత వ్యాపకత్వముతోను, అఖండ జ్ఞానముతోను, శాంతదయాళుత్వముతోను, అపరిమిత కారు ణ్యముతోను, అప్రతిమాన మాహాత్మ్యముతోను, సార్వభౌమ త్వముతోను కూడిన మూర్తి.

ఇంకొకటి మనసత్త్వము, అప్రతిహతోద్రేకము, వీర భావము, అకీర్ణేచ్ఛ, ప్రచండవేగము, లోకముల నుగ్రూతలూగించ గల శక్తి – ఇవిగల శక్తిరూపము.

మూడవది విశదమగు, మధురమగు, అమృతమూర్తి; సౌందర్యము, సామరస్యము. ఇంపైన సమగతి, వీటియొక్క గాఢ రహస్యముతోను, నానావిధాపూర్వ సూక్ష్మసంపదలలోను, అని వార్యాకర్షణముతోను మోహనశృంగారముతోను ఆ మూర్తి తేజ రిల్లుచున్నది.

జగన్మాత గాఢసంపూర్ణ శక్తితోను, శ్రద్ధవంతము దోష రహితము అగు కార్యముతోను, ప్రతి విషయమందును నిరాడంబరమగు సరియైన సంపూర్ణత్వముతోనూ నాల్గవ మూర్తి కూడి యున్నది.

జ్ఞానము, సత్త్వము, సామరస్యము, సంపూర్ణత్వము – ఇవియే ఆ మూర్తుల వేరువేరు గుణములు. ఈ శక్తులనే అవి తమతోగూడా ప్రపంచములోనికి తీసుకొనివచ్చి మానవ వేషము ధరించి తన విభూతులలో ఈ శక్తులను వెల్లడిచేయుచున్నవి. జగన్మాత ప్రత్యక్ష ప్రభావమునకు తమ జడస్వభావమును వికసింప చేసుకొనగలవారిలో, వారి వారి ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధి ననుసరించి ఈ శక్తుల నామె స్థాపించును. ఈ నాల్గు శక్తులను మహేశ్వరి, మహాకాళి, మహాలక్ష్మి, మహాసరస్వతి అనే దివ్యనామముల పేర్కొందుము.

పరిణామ ప్రక్రియ మనిషితో అంతం కాదు. మనస్సే దాని మకుటం కాదు. అతిమానస పరిణామము (The supramental change) ఈ భూలోక చైతన్యం లోని అనివార్యమైన అంశము. అది దైవశాసనము. దానికాదేశము పైనుంచి రావాలి. ఇక్కడ క్రియాశీలము కావాలి. స్థిరపడాలి. ఈ మార్పుకు నాంది క్రింది నుండి పైకెగసే పిలుపు. పైనుంచి క్రిందికి దిగివచ్చే దివ్యజ్యోతి. ఆ జ్యోతిని మనిషి గుర్తించ గలగాలి. ఆ మార్పుకు అంగీకరించాలి. మనిషి పిలుపుకు పరమాత్ముని అనుగ్రహమునకు శ్రీమాతయే మధ్యవర్తి. అందుకు సమర్థవంతురాలు. మూతను తొలగించి, ఆచ్ఛాదమును ఛేదించి పాత్రను తయారు చేయుట మానవమాత్రున కతీతమైన విషయము. ఒక్క శ్రీమాత శక్తియే ఆ బృహత్కార్యమును సాధించగలదు. అజ్ఞానము, అసత్యము, దుఃఖము, మృత్యువులతో నిండిన ఈ లోకము లోనికి జ్ఞానమును, సత్యమును, దివ్యజీవనమును, అమరానందమును తీసుకొని రాగలదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఆచార్య కోవెల సుప్రసన్నాచార్య; స్వామి శుద్ధానంద భారతి; చింతాదీక్షితులు 'జగన్మాత' నుండి

రూపాంతరీకరణము

నీవు ఈ అద్భుతమైన మార్పును, పరివర్తనాన్ని – ఈ రూపాంతరీకరణాన్ని పొందే ఏకైక మార్గము – శ్రీమాత నీలో తన ప్రక్రియల్ని నిర్నిరోధంగా సాగించేందుకు వీలుగా, నిన్ను నీవు ఏమాత్రం జంకూ బొంకూ లేకుండా శ్రీమాత చేతుల్లోకి, ఆమె శక్తులకు సమర్పించుకోవాలి. *ఆమె నిన్ను తన ఇచ్ఛ వచ్చినట్లు మలచుటకు వీలుగా నీ ప్రకృతినంతా నవనీతమువలె మృదువుగా జేసుకోవాలి. శుద్ధచైతన్యము, అంతులేని సమర్పణ భావము నీలో భాసించాలి.* ఎందుకంటె నీలో ఆమె చేయు ప్రక్రియలకు నీ అనుమతి సహకారములు కావాలి. నీ మనస్సులోనే కాకుండా, నీ హృదయము, ఆత్మ, జీవితంలోనే కాకుండా, నీ శరీర కణాలలో కూడా శ్రీమాత చేయు కార్యములకు అంగీకారం ఉండాలి. నీకు తెలియకుండా తెర వెనుకనుంచి కూడ ఆమె పనిచేయగలదు. అయితే నీవు జాగృతమై నీ సమస్తమైన చేష్టలలోను, జీవనంలోను కూడ ఆమెతో సజీవమైన సంపర్కము కలిగి వుండటం వేరు.

దీనికి మార్గము? నీ మనస్సు యొక్క సామర్థ్యము పరిమితము. అది గ్రుడ్డిది, మొండిది. తన లక్ష్మణరేఖను దాటిపోలేదు. దీనికి తగిన చికిత్స శ్రీమాతయే చేయగలదు. కాబట్టి నువ్వు శ్రీమాత చెప్పిన మాట వినాలి. నీ వ్యక్తిత్వమంతా ఆమె చేతిలో వెన్నపూస వలె మెత్తగా అయిపోవాలి. రొట్టిపిండిలాగ ఆమెచేత పిసకబడి నూతనరూప మివ్వబడాలి. ఆమె నిన్ను ఉద్దీపింపజేసి నీ మనస్సులో జ్ఞానదీపం వెలిగింప జేస్తుంది. ఆమె చేయు ప్రక్రియలను నీవు ప్రశ్నించకూడదు. ఆమెకు ఎదురు తిరగ కూడదు. ఇది నీ ప్రాణికమునకు బాధాకరముగా తోచ వచ్చును. దానికి రుచించక పోవచ్చును. అందుకని దైవశక్తికి ఎదురు తిరగ వచ్చును కూడ. కాని నీవు అట్టి ప్రయత్నమును ప్రతిఘటించాలి. నీ భౌతిక చైతన్యముకూడ అతి స్తబ్ధము, అసమర్థము, అజ్ఞానాంధకారములలో పడి కొట్టుకుంటూ ఉంటుంది.



The Mother

అది చాలా మందబుద్ధి. మారటం మహాకష్టం. కాని మన యోగానికి అది కూడ మారాలి. ఈ పాషాణాన్ని మచ్చిక చేసి కరిగింప జేయాలి. మెత్తపరచి పరివర్తనాశీలము గావించాలి. *పూర్ణయోగంలో ఎట్టి మినహాయింపులు లేవు. మనిషిలోని భౌతికపదార్థము కూడా మారవలసిందే. దీనికి మంత్రమో? సమర్పణే. నీ బాహ్యాభ్యంతరములను నిస్సంకోచంగా, నిశ్శేషంగా శ్రీమాతకు సమర్పించుకొన్నప్పుడు నీలో ఎల్లెడల చైతన్యము మేలుకొంటుంది.* పైనుంచి వచ్చే జ్ఞానధార, జ్యోతిశ్శక్తుల పాతము, సౌందర్య సామరస్యముల ప్రవాహములు నీలోకి దిగి, అన్ని మూలలలోకి చొచ్చుకొనిపోయి వాటిని ప్రదీప్తము జేసినప్పుడు ఆ విభాగములన్నిటికి నూతన వేషధారణ, రూపాంతరీకరణము సంభవిస్తాయి. ఆఖరికి ఈ కట్టె – భౌతిక శరీరము కూడ జాగృతమై, చైతన్యోద్దీపనము పొంది, పైనుంచి దిగివచ్చే అతిమానస చైతన్యాన్ని గ్రహించి, తన అంగాంగములందు ఆ శక్తి చొచ్చుకొనిపోవుట వలన దివ్యప్రేమానందభూతులను పొందుతుంది.

చర్మ చక్షువులది మసక దృష్టి. మానవ మనస్సునకు పాక్షిక జ్ఞానమే తప్ప పూర్ణజ్ఞానము లేదు. కాని పరాశక్తి (Divine Shakti) అటుల గాదు. *ఆమె అన్ని పరిస్థితులను చక్కగా గమనించి ఎక్కడ ఏది చేయాలో అది చేస్తుంది. అయితే ఇది మనస్సుకు అర్థంకాని విషయము. ఆమె ఎప్పుడు ఏ దారి తొక్కుతుందో తెలియదు.* ఆ పరాశక్తిది బహుదేవతాముఖత్వము. ఏ దేవతచే ఎప్పుడు ఏ పని చేయిస్తుందో, ఎప్పుడు నిలిపి వేస్తుందో, ఎప్పుడు మెరుపు మెరిసినట్లుగా మిరుమిట్లు గొలుపుతూ పని చేస్తుందో, ఎప్పుడు నిశ్చలంగా ఉంటుందో, ఎప్పుడు ఏ సమస్యను ఏ విధంగా పరిష్కరిస్తుందో నీ కర్థం కాదులే. *పైనుంచి ఒక వెలుగు క్రిందికి దిగివచ్చి ఒక్క తృటిలో అనేక కార్యములను ఎటుల నిర్వహించునో అనే విషయము మానవమేధకు అతీతము.* అందుకని నీ ఆత్మ ద్వారములను తెరచి పెట్టు.

ఆత్మదృష్టితో ఆమెను గమనించు. చైత్యస్ఫూర్తితో ఆమె పనులను గుర్తించు. చైత్యనేత్రము మాత్రమే వాటిని గుర్తించగలదు.

ఈ ప్రక్రియ నీలో జరుగుతున్నప్పుడు నీ మానవ మనస్సుతో దానిని విమర్శించ కూడదు. ఎందుకంటే మానవదృష్టి చాలా సంకుచితము. దివ్యమాత నీలో జరిపే దివ్యప్రక్రియలను అది అర్థం చేసుకోలేదు. మానవమేధ కతీతమైన విషయాలను కూడ తన తెలివితేటలతో వివేచించి తను అనుకున్న విధంగా జరగాలనుకుంటుంది. మెరుపులు మెరుస్తూ ఎదురుగా ప్రత్యక్షమై ఏవేవో అద్భుతాలు (మిరకిల్స్) చేస్తేనే అది దేవుడు అని నమ్ముతుంది. కాని శ్రీమాత ఇక్కడ ఈ అజ్ఞానమయ లోకంలో ఏ పని ఏవిధంగా చేయాలో ఆమెకు బాగా తెలుసు. ఆమె కేవలం ఆకాశంలోనే కాకుండా క్రిందికి దిగివచ్చి క్రియాశీలమైంది. ఆమె పని చేసే విధానం మానవమేధ కతీతము. అయితే ఒక్కొక్కప్పుడు తన పూర్ణదృష్టిని మనుమలకు కూడ ప్రసాదిస్తుంది. మానవమనస్సు ప్రార్థించిన ప్రకారము, ప్రాణిక ప్రయత్నము ననుసరించి, చైత్యపురుషుని ఆకాంక్ష, భౌతికప్రకృతి నిబంధనల కణుగుణంగా తన రూపాంతరీకరణ కార్యమును నిర్వహిస్తుంది. పరమ చైతన్యము విధించిన నిబంధనల ననుసరించి, చిక్కుముడులను విప్పుకుంటూ, సమస్యలను పరిష్కరించుకుంటూ పోతుంది.

సాధకుడు ఒక సంగతి గుర్తుంచుకోవాలి. ఈ సృష్టి అసురశక్తులచే పరిపాలింపబడుతున్నది. ఇది వాటి రాజ్యము. మానవుడు ఆ నిర్బంధములకే విధేయమై వాటినే నమ్ముకుంటాడు. అతనిని దివ్యశక్తి మెల్లిమెల్లిగా ఒప్పించి గమ్యానికి జేర్చాలి. *"ఇంత మెల్లిగా ఎందుకు చేయాలి, తొందరగా ఎందుకు చేయకూడదు?" అని అనిపించవచ్చు. ధర్మమును అతిక్రమించుట వీలు గాదు. శీఘ్ర పరివర్తనమును మనిషి తట్టుకోలేడు.* దివ్యచైతన్యము ప్రతి నిముసము నిన్ను వెయ్యి కళ్ళతో చూస్తూ నీ చేత ఒక్కొక్క అడుగు ఆచితూచి వేయిస్తుంది.

అతిమానసము నీలోకి దిగివచ్చినప్పుడు, నీ ప్రకృతి అతిమానసీకరణమైనప్పుడు, నీలో ఆ శక్తి అతిమానసస్థాయిలో పని చేయగలదు. *నీకొక హెచ్చరిక. కేవలం నీ మనస్సు మీద ఆధారపడ్డావో శ్రీమాత నీ యెదట సాక్షాత్కరించినా కూడ నువ్వు కనుక్కోలేవు. నువ్వు నీ ఆత్మనేత్రంతో చూడాలి. అది మనస్సువలె మోసపోదు. సత్యమును వెంటనే గుర్తిస్తుంది. నువ్వు దివ్యశక్తిని నమ్ముకోవాలి.* నీలో కొన్ని దివ్యాంశములు నీకు తెలియకుండానే లోపల దాగి ఉంటాయి. నువ్వు చేతులు కట్టుకొని నిన్ను శ్రీమాతకు అప్పచెప్పుకున్నప్పుడు ఆమెయే నీలోని దివ్యగుణములను వెలికి తీస్తుంది. అప్పుడు నీకు సరియైన దైవస్ఫూర్తి కలిగి నీ మానవప్రకృతి దివ్యప్రకృతిగా పరివర్తనమౌతుంది. నీలో దివ్యలక్షణాలు ప్రవృద్ధమై నీవు దివ్య మానవునిగా పరిణమించెదవు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహా శాస్త్రి

24 నవంబరు, 1926 సిద్ధి దినమును గురించిన సమాచారము

74 సంవత్సరాల క్రిందట నవంబరు 24 నాడు శ్రీఅరవిందులు అధిమానస సిద్ధిని పొందేరు (Descent of the overmind). దేవుడు (శ్రీకృష్ణుడు – ఆయనకు నువ్వేపేరు పెట్టినా సరే) భౌతిక పదార్థంలోకి దిగివచ్చాడు. నవంబరు 24 నాడు సంభవించిన ఆ సిద్ధి వలన అతిమానసము (Supermind) దిగి వచ్చేందుకు తగిన పరిస్థితి ఏర్పడింది. దానిని సాధించేందు కోసం శ్రీఅరవిందులు ఏకాంతంలోకి వెళ్లిపోయి ఘోరతపస్సులో నిమగ్నమై పోయారు

24 నవంబరు, 1926 న అక్కడ ఉన్న శిష్యుల పేర్లు: (బహుశా ఒకటి రెండు పేర్లు ఇందులో లేకపోవచ్చు. హార్ధన్ బక్షి అనే ఆయన ఊళ్లో లేడేమో).



Sri Aurobindo at Pondicherry

Standing (l. to r.): Nogen, Dumont, Moni (Suresh Chakravarty)
Sitting (l. to r.): Bejoy Nag, Sri Aurobindo, Nolini Kanta Gupta

1. బిజయ్ కుమార్ నాగ్ 2. నళినీకాంత గుప్త 3. కె. అమృత 4. మోని (సురేష్ చక్రవర్తి) 5. పవిత్ర (ఫిలిప్ బార్‌బియర్ సెయింట్ – హిల్లర్) 6. బరీంద్ర కుమార్ ఘోష్ 7. దత్తా (మిస్. హోడ్గసన్) 8. కె. రాజంగమ్ 9 సత్యేన్ 10 ఎ.బి. పురాణీ 11. లీలావతి (పురాణీగారి భార్య) 12. పూనమ్‌చంద్ 13. చంపాబెన్ (పూనమ్ చంద్‌గారి భార్య) 14. రజనీకాంత్ పలిట్ 15. డా॥ ఉపేంద్రనాథ్ బెనర్జీ 16. చంపక్‌లాల్ 17 కనైలాల్ గంగూలీ 18. ఖితీష్ చంద్ర దత్ 19. వేలూరి చంద్రశేఖరం 20. పూజాలాల్ 21. పురుషోత్తమ్ పటేల్ 22. రతి పలిట్ 23. రాంభాయి పటేల్ 24. నానీ బాల.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీ ప్రసాదమ్మ

24 నవంబరు, 1926 నాటి విశిష్టత

(శ్రీఅరవిందునితో నిరోద్‌బరన్ ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు)

మరొక విషయాన్ని గురించి వివరించ వలసిందిగా ఇవాళ నేను మిమ్మల్ని కోరుతున్నాను. నవంబరు 24 వ తేది విశిష్టత ఏమిటో విస్పష్టంగా చెప్పండి. ఆ రోజును గురించి విభిన్న వ్యక్తులకు విభిన్న అభిప్రాయాలు ఉన్నాయి. అతి మానస అవతారం మీలోకి దిగివచ్చిందని కొందరంటున్నారు.

వర్థి చెత్త! ఎవరి అభూత కల్పన అది?

మీరు అంతకంతకు అధిమానసీకృతం చెందారని మరి కొందరు అంటున్నారు.

ఓహ్! అది నిజానికి దూరమే అయినా అందులో కొంత నిజం లేకపోలేదు.

ఆ రోజున మీరు అతిమనస్సు (Supermind) ను సాధిం చారనే నేను అర్థం చేసుకున్నాను.

మా వైపు నుండి అటువంటి ప్రస్తావన ఏదీ లేదే.

ఆ రోజున మీరు అతిమనస్సును సాధించకపోతే, దానిని గూర్చి మాట్లాడడం గాని, తెలుసుకోవడంగాని ఎలా సంభ వమైంది మీకు?

బాగు బాగు! ఇదేమి న్యాయమండి. ఒక దానిని సాధించక ముందు దానిని గూర్చి నీకేమీ తెలియదా?

ఎందుకంటే నేను దానిని దర్శించాను. దానితో సంబంధం ఏర్పడింది. ఓ తర్క కిశోరమా! దానిని సాధించడం అనేది వేరే విషయం.

కొన్ని భాగాలు అతిమానసీకృతం అవుతున్నట్లు మీరు చెప్పారు కదా?

అతిమానసీకృతం చెందడం వేరు. అతిమానసాన్ని సాధించడం వేరు.

మీరు అతిమనస్సును సాధించలేదని ప్రకటన చేసి చాలా మందిని భయవిహ్వాలుల్ని చేశారు.

హే ప్రభూ! భౌతికంలోకి అతిమనస్సును తీసికొని రావడానికి నేను ప్రయత్నిస్తున్నానని పదే పదే చెప్తూ వచ్చాను. నా మాటలు అర్థం కాలేదా? మీరంతా ఏమనుకుంటున్నారు? 1926, నవంబరు 24 న అతిమనస్సును నేను సాధించివుంటే, గత తొమ్మిది సంవత్సరాలుగా అది భూమ్మీద ఉండేవుండాలి కదా!

మీరు ఆ రోజున నిద్ర, ఆకలి, రోగాన్ని జయించారని 'దత్త' మాటల్ని బట్టి అర్థం అవుతున్నది. మరి ఏ అధికా రంతో ఆమె ఆ ప్రకటన చేశారు?

ఆ మహోజ్వల ప్రకటన గూర్చి నాకు తెలియదు. దైవత్వం (కృష్ణుడనండి, దైవసాన్నిధ్యం అనండి, మీ ఇష్టం, ఏ పేరుతో నైనా పిలవండి) భౌతికంలోకి దిగి వచ్చిందని చెప్పబడింది. అతిమానస అవతరణ కోసం మరింత కృషి చేయడం కోసం, నేను బాహ్య ప్రపంచంనుండి ఏకాంతంలోకి వెళ్తున్నట్లు కూడా ప్రకటించబడింది. నవంబరు 24 నే అంతా సాధించివుంటే, ఇక సాధించడానికి భూమి మీద ఏం మిగిలింది? అతిమానసం భూమ్మీద ఉంటే, ఏ ఉజ్వల ప్రయోజనం కోసం నేను ఏకాంతంలోకి వెళ్ళాలి? అంతే కాకుండా ఇవన్నీ ఒక్క రోజులో సాధించబడతాయా? 'దత్త' ఏమైనా పలికి ఉంటే, భవిష్యత్ దర్శన పారవశ్య క్షణంలో పలికి ఉండాలి. వర్తమానంలో భావి దృశ్యం ఆమెకు సాక్షాత్కరించి ఉండాలి!

నేను నిలబడి ఉన్నాను. కాని దేనినీ బహిర్గతం చేయ లేదు. ఒక క్షణం నిలబడడానికి నాకు వ్యవధి ఉంది. కాని నా మనస్సు లేదా నా అధిమనస్సు ఎంత ఆలోచనా "గర్భితం" అయినప్పటికీ, నేను దేనినీ బహిర్గతం (deliver) చేయ లేదు. (deliver, pregnant అనే మాటలలో శ్రీఅరవిందుల సూక్ష్మ హాస్యం గమనార్హం) కాని ఎంత తర్క బుద్ధి! ఎవరైన ముందుగా అతిమానసీకృతం కావాలా? అటు పిమ్మటే అతిమనస్సును గూర్చి తెలుసుకోవడం సాధ్యమవుతుందా? ఆహా! ఎంత తర్కం? అయితే నాకు వ్యవధి ఉన్నప్పుడు మరోసారి దానిని తప్పక బహిర్గతం (deliver) చేస్తా.

1935, ఆగస్టు 29

మీరు వాగ్దానం చేసినట్లు అతిమనస్సును గూర్చి ప్రకటించవలసిందిగా మిమ్మల్ని కోరేందుకు నాకు సువర్ణావకాశం వచ్చింది. మీకు అది జ్ఞాపకం ఉందనుకుంటాను. మీకు గుర్తు లేకపోతే, ఇదీ ప్రశ్న! నవంబరు 24 వ తేదీ విశిష్టత ఏమిటి? అధిమానస సిద్ధా! (overmind) అతిమానస సిద్ధా? (supermind) మరేమిటి?

భౌతికంలోకి శ్రీకృష్ణుడు అవరోహించాడని మీరేదో అంటున్నారు. శ్రీకృష్ణుడు మీలోకి అవరోహించాడని కొందరు అంటున్నారు. మీరు భౌతిక పదార్థం కాదు. మీరు భౌతిక పదార్థమా? స్పష్టంగా అర్థం కావడం లేదు.

ఎందుకు కాకూడదు? నేనెందుకు భౌతిక పదార్థం కాకూడదు? నాలో కొంత పదార్థం ఉందని కనీసం నువ్వు ఒప్పుకుంటావు కదా! నాలో ఉన్న పదార్థానికి బయట ఉన్న పదార్థానికి సంబంధం ఉన్నదన్న సత్యాన్ని నీవు కాదన లేవు. (క్వాంటం సిద్ధాంతం సంగతి అలా ఉంచు). బయట ప్రపంచంలోని పదార్థంతో కలుస్తూ, అనివార్య విస్తరణతో కృష్ణుడు కానీ, అధిమనస్సు కానీ, దానితో సమానమైన మరేదైనా కానీ – నా పదార్థంలోకి దిగితే, భౌతికంలోకి అవతరించిందన్న ప్రకటనలో అస్పష్టత ఏముంది? తర్కం ఏమంటుంది?

1935, సెప్టెంబరు 15

1926, నవంబరు 24 న శ్రీకృష్ణుడు భౌతికంలోకి అవతరించాడు.

శ్రీకృష్ణుడు అతిమానస తేజస్సు కాదు. శ్రీకృష్ణుని అవతరణ అంటే అతిమనస్సు అవతరణకు సంసిద్ధం చేసే అధిమానస దైవత్వపు ఆగమనం మాత్రమే. అధిమనస్సు, అతిమనస్సు ఒకటి కావు. శ్రీకృష్ణుడు ఆనందమయుడు; ఆయన అధిమనస్సు ద్వారా పరిణామానికి తోడ్పడుతాడు. పరిణామాన్ని ఆనందం వైపు నడిపిస్తాడు.

29-10-1935 *శ్రీఅరవిందులు*

24 నవంబరు, 1926 – సిద్ధి దినము

ఆ రోజు యొక్క ప్రాముఖ్యాన్ని అర్థం చేసుకోవాలంటే 1908-09 సంవత్సరంలో శ్రీఅరవిందులు కారాగారంలో పొందిన అనుభవాలనూ, వారి 1926, నవంబరు 24 నాటి అనుభవాలనూ జోడించాల్సి ఉంటుంది. అంతేగాక శ్రీఅరవిందులు తన వ్యక్తిగత సాధన గురించి 1920 లో శ్రీ బరీన్‌కు వ్రాసిన విషయాలను కూడ లెక్కలోనికి తీసుకోవాలి.

1910 లో తాను పుదుచ్చేరికి రాకముందు 1920 ఏప్రిల్‌లో శ్రీ బరీన్‌కు వ్రాసిన లేఖలో తన యోగస్థాయి "ప్రాథమిక" మైనదిగాను, "ప్రారంభ దశకు చెందినది" గాను వర్ణించారు. అంటే అది అతిమానస యోగంలో ప్రాథమిక స్థాయి. ఆ లేఖలో ఇలా వ్రాసి ఉంది. "మనలో ఉన్న జగద్గురువు అపుడు నా మార్గాన్ని ఆసాంతం నిర్దేశించారు – మొత్తం సిద్ధాంతాన్నీ, ఆ యోగంలోని దశాంగాలను వివరించారు. ఈ దశాబ్దకాలం (1910-1920) అనుభవం ద్వారా వారు నాచే అభివృద్ధి చేయిస్తూన్నారు. కాని అది ఇంకా పూర్తి కాలేదు.

"మనం ఊర్ధ్వముఖంగా ఎదగనిదే – అంటే అతిమానసస్థాయిని చేరనిదే ప్రపంచపు అంతిమ రహస్యాలు ఏమాత్రం అవగతం కావు, అది ఉత్పన్నం చేసే సమస్య అపరిష్కృతంగా మిగిలి పోతుంది.

"ఇది అంత తేలిగ్గా జరిగే మార్పు కాదు. ఈ పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాతకూడా నేను అతిమానస స్థాయిల్లోని అట్టడుగున ఉన్న మూడవ దశను మాత్రమే చేరుకోగలుగుతున్నాను. దాని కంటె క్రింది స్థాయి కార్యక్రమాలను అందులోనికి తీసికొనే ప్రయత్నం చేస్తున్నాను. అయితే ఈ సిద్ధి పూర్తి అవగానే భగవంతుడు నా ద్వారా ఇతరులకు ఈ సిద్ధిని చాల స్వల్ప ప్రయత్నంతోనే ప్రసాదించగలడనే నమ్మకం నాకుంది. అప్పుడు నా అసలు కార్యక్రమం మొదలౌతుంది. విజయం కోసం నేనేమీ అసహనంతో లేను. దైవం నిర్ణయించిననాడు జరిగేది జరుగు

తుంది. తొందరపాటుతో రంగంలోకి దూకే ఉద్వేగం నాకు లేదు. ఒకవేళ నేను విజయం సాధించకపోయినా నేనేమీ చలించను. ఎందుకంటే ఈ కార్యం నాది కాదు, దైవానిది. దేవుడు నన్ను నడిపించినట్లుగా నడుస్తానుగాని మరెవరి మాటా వినను.

"వందల, వేల కొద్దీ శిష్యులను నేను కోరటం లేదు. సంకుచితమైన అహంకారాన్ని క్షాళన చేసికొని, భగవంతుని సేవలో పరికరాలుగా మారగల వారు ఒక వందమంది ఉంటే చాలు.

"తానే పరిపక్వంకాని వాడు ఇతరులనెలా పరిపక్వం గావించగలడు?"

దీని ద్వారా మనం తెలుసుకునేది ఏమిటంటే శ్రీఅరవిందులు పాండిచ్చేరి వచ్చేనాటికి తన మార్గాన్వేషణలో తడుముకోవటం లేదనీ, వారి మార్గం వారిముందు నిర్దేశింపబడిందనిన్నీ. 1910 తర్వాత వారి యోగం భగవంతుని అధీనం లోనికి వెళ్ళింది. సాధన క్రమంలోని దశాంగాల ద్వారా అది వారికి గోచరించింది. మానసిక స్థాయికి పైనున్న అతిమానస స్థాయి యొక్క ఉనికిని వారు అంత కాలము గమనించియే యున్నారు. 1920 నాటికి వారు అతిమానస చైతన్యంలోని అట్టడుగు స్థాయికి ఎదగడంలో విజయం సాధించారు. అంతేకాక వారి ప్రకృతి సిద్ధమైన కదలికలన్నీ అందులోనికి చేర్చుకొని యున్నారు.

కాని వారు ఏదో చేసి తీరాలని తొందర పడటం లేదు. అజ్ఞానపు మానవ సాధనాలతో కాక ఊర్ధ్వచేతననుండి మాత్రమే పనిచేయాలనేది వారి కోరిక. అతిమానస అవతరణ పరిపూర్ణంగా స్థిరపడితే, అందరూ దానినుండి తేలికగా అతికొద్ది ప్రయత్నంతోనే లాభాన్ని పొందగలరనే నమ్మకం వారికి ఉన్నది.

ఈ విధంగా అతిమానస సిద్ధికోసం తన తపస్సు కొనసాగిస్తూ ఉండగా, దైవానుగ్రహమో అన్నట్లు శ్రీమాత వారి ఆంతరంగిక ఆధ్యాత్మిక సాధనలో భాగస్వాము లయినారు. 1926 ప్రారంభంనుండి ఆశ్రమంలోని శిష్యులకు శ్రీమాత మార్గదర్శకులుగా ఉంటూ ఉన్నారు. ఇద్దరు, ముగ్గురు మహిళా సాధ

కులు కూడా ఉండేవారు. వారు శ్రీమాత దగ్గరకు ధ్యానం కోసం వెడుతూ ఉండేవారు. 1926 ఆగస్టు నుండి శ్రీమాత వద్దకు వచ్చే సాధకుల సంఖ్య పెరుగుతూ వచ్చింది. శ్రీఅరవిందులు క్రమేణా ఏకాంతవాసం లోనికి వెళ్ళటం, శ్రీమాత సాధకుల అంతర్గత సాధనకు, ఆశ్రమ బాహ్యాజీవన నిర్వహణకు మార్గ దర్శకత్వం వహించటం సహజంగానే, అప్రయత్నంగా జరిగి పోయాయి. ధ్యానాలు రోజు రోజుకీ తీవ్రతరంగాను, ఏకాగ్రం గాను అయిపోయినాయి. శ్రీఅరవిందులు సాయంవేళల్లో బయట కూర్చోవటానికి రావటం నానాటికీ ఆలస్యం అవటం మొదలు పెట్టింది. ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే ఈ మార్పు లన్నిటినీ ఎవరూ అసహజంగా భావించలేదు. కాని శ్రీమాతా రవిందుల ఈ బృహత్తర కార్యక్రమంలో సాధకుల పాత్ర చెప్పు కోదగినది. ఆశ్రమ వాతావరణంలోని బాహ్యా, అంతర్గత పరివర్త నకు వారంతా సాక్షీభూతంగా ఉన్నారు.

1926 ఆగస్టు 15 కు కొద్దిగా ముందు, ఆ తర్వాత జరిగిన సాయంకాల ప్రవచనాల ధోరణి పరికిస్తే అతిమానసా నికి, సాధారణ మనసుకూ మధ్యన ఉన్న లంకె ప్రాధాన్యతను సంతరించుకొంటుంది. దీనినే శ్రీఅరవిందులు అధిమనస్సు (Overmind) అని పేర్కొన్నారు. 1920 లో శ్రీ బరీన్‌కు శ్రీఅరవిం దులు లేఖ వ్రాసిన నాటినుండి జరిగిన ఆరు సంవత్సరములలో శ్రీఅరవిందులు ఊర్ధ్వచేతనల వైపుగా ఎంత ముందుకు వెళ్ళారో అదేవిధంగా దాన్ని ప్రకృతి వైపుకు దించటానికి కూడా అంతే కృషి చేశారనేది స్పష్టమౌతుంది. 1926 నవంబరు ప్రారంభంలో శ్రీఅరవిందుల సాయంకాలపు ప్రసంగాలు అనేకమార్లు దివ్య చైతన్యపు అవరోహణకు గల అవకాశాలు, దాని ప్రక్రియ అనే అంశం వైపు మళ్ళేవి. ఈ సంభాషణలవల్ల చాలామంది సాధకు లకు ఈ అవరోహణ దగ్గరలోనే ఉందనే భావన కల్గింది. దేవ తలు భూమిపైకి దిగే అవకాశం ఉన్నది" అనేది స్పష్టం అయింది. "దివ్యజీవనం" (The Life Divine) లో శ్రీఅరవిందులు ఊర్ధ్వమానసస్థాయి, చేతన, దేవతలను గూర్చి స్పష్టమైన వివరణ

ఇచ్చియున్నారు. 1926 సం॥ నవంబరు 24 న సంభవించిన అవరోహణను అర్థంచేసి కోవటానికి సహాయపడే కొన్ని వాక్యాలను ఈ క్రింద పొందుపరుస్తాను.

"మూలసత్త్వము (Reality) యొక్క శక్తులను మనం అనేక దేవతా రూపాలుగా భావించగలిగితే, అధిమనస్సు (over-mind) అనేకవేల దేవతా స్వరూపాలను క్రియలో ప్రవేశపెట్టగలదు. వారిలో ప్రతివారు తనదైన ప్రపంచం ఒకటి సృష్టించుకోగల శక్తి గలిగి ఉంటారు. అయితే ఆ లోకాలు పరస్పరానువర్తితమై, సంబధీకృతమై, అనుబంధాలు కలిగి ఉంటాయి. వేదములలో ఇలాంటి దైవములకు చెందిన అనేక సమీకరణాలు ప్రస్తావించబడినాయి. ఆ దేవతలంతా ఒకే సత్తకు చెందినవారని చెప్పబడ్డారు. అయినా ప్రతి దేవత తానే సత్త యొక్క అసలు రూపం అయినట్లుగాను మిగతా దేవుళ్ళంతా తనలోనే ఇమిడి యున్నట్లున్నూ ఆరాధింపబడ్డారు. కాని ప్రతి దైవం ఒక ప్రత్యేక దైవం. అయితే ఒక్కొసారి సహదైవాలతో కలసి వర్తిస్తూ ఉండటం, లేక వారికి వ్యతిరేకంగాను, వేరుగాను ప్రవర్తిస్తూ ఉండటం కద్దు. అయితే అతిమానస స్థాయిలో ఈ భిన్నత్వం అంతా ఒక సామరస్యపూరిత లీలలా గోచరిస్తుంది. అధిమనస్సులో ఈ మూడు స్థితులూ స్వతస్సిద్ధమైన అభివృద్ధి, పరిణామశీలత కలిగిన విభిన్న స్థితులుగాను, లేక మిగిలిన స్థితులతో కలసి ఇంకా అధికతరసంయుక్తత గలిగిన సామరస్య పూరిత శక్తి గలవిగాను కూడా ఉంటాయి. ఏకమాత్ర సత్త వలెనే చైతన్యము మరియూ శక్తి కూడ – ఒకటైన చైతన్యమే, స్వతంత్ర ప్రతిపత్తిగలిగిన అనేక చైతన్య విజ్ఞానరూపాలుగా ప్రభవిస్తుంది. ప్రతి ఒకటీ తనదైన సత్యమార్గాన్ని యథార్థ్యం చేసే దిశగా పయనిస్తాయి. విభిన్న ముఖాలు కలిగి కూడా ఒక్కటిగా ఉండగలిగిన యథార్థ భావన తనకు గల విభిన్న ముఖాలుగా విచ్ఛిన్నమై, ఒక్కొక్కటి స్వయం ప్రతిపత్తిగల స్వయంభువు కాగల భావనాశక్తిగా అవుతాయి. ఒకటిగానున్న చిచ్ఛక్తి నుండి స్వతంత్రమైన శతసహస్ర శక్తులుగా విడుదల అవుతాయి. వీటిలో ప్రతిదీ తనను పరి

పూర్ణం గావించుకోవటానికి గాని, అవసరమైతే, స్వప్రయోజ నార్థమైగాని, ఇతర శక్తులపై ఆధిపత్య నాయకత్వములను సంత రించుకొని వాటిని లోబరచుకోటానికి గాని హక్కు కలిగి యుంటుంది. అదే విధముగా సచ్చిదానందము కూడ వివిధములై ఆనందశకలాలుగా విడిపోగలదు. కాని ఈ వేర్వేరు ఆనంద శకలాలు స్వతంత్రమైన పరిపూర్ణ స్థితిని చేరుకోగలగటంగాని, సర్వసత్తా స్థితిని సాధించటంగాని చేయగలిగి ఉంటాయి. ఈ విధంగా ఊర్ధ్వచేతన ఒకటిగా నున్న సచ్చిదానంద స్థితికి అనం తములైన అవకాశములను కల్పిస్తుంది. ఇవన్నీ అనేకమైన లోకా లుగా ప్రభవించటం గాని, ఒకటిగా చేరి ఒకే లోకంగా వర్తిస్తూ నిరంతరం మార్పుచెంద గల లీలలద్వారా తమ సృష్టిని, ప్రక్రి యను, గమనాన్ని, పరిణామాన్ని నిర్దేశించుకోగలిగి ఉంటాయి".

"(అధిమనస్సులో) ప్రతి దైవానికి సత్తలోగల ఇతర దైవాల స్థానము తెలిసి ఉంటుంది. ప్రతిభావన ఇతర భావనలను, ఉనికిలో వాటికిగల స్థానాలను అంగీకరిస్తుంది. ప్రతి శక్తి ఇతర శక్తుల యాథార్థ్యాన్ని, ఫలితాలను ఒప్పుకొంటుంది. ప్రత్యేకమైన సాఫల్యతను సిద్ధింపచేసుకొన్న ఏ ఆనందస్థితిగాని, అనుభవము గాని, ఇతర స్థితులను లేక అనుభవములలోని ఆనందాన్ని త్రోసి రాజనటంగాని, నిషేధించటంగాని చేయదు. ఊర్ధ్వమనస్సు అనేది విశ్వసత్యము యొక్క నియమము. విశాలము, అనంతము అయిన విశ్వసౌజన్యతయే దాని ఆత్మ. పరిపూర్ణ చలనశీలత, మరియు ప్రత్యేక చలనశీలత్వము దాని శక్తి."

సూచనప్రాయమైన వ్యక్తిగత అనుభవం వల్లనైతేనేమి, ఆశ్రమ వాతావరణ ప్రభావం వల్ల నైతేనేమి ఊర్ధ్వచేతన యొక్క అవరోహణ త్వరలో సంభవించగలదన్న భావన చాలమంది సాధకుల (శిష్యుల) మనసులలో బలపడసాగింది. ఆశ్రమము యొక్క బాహ్య స్వరూపంలో పెద్ద మార్పులు సంభవించగలవని చాలామంది భావించారు. సాయంకాలం కూర్చోటానికి శ్రీఅరవిం దులు సాధారణంగా వచ్చే 4.30 గంటలు క్రమంగా ఆరు, ఏడు లేక ఎనిమిది అవుతూ ఉండేది. ఒక రోజు రాత్రి రెండుగంట

లకు రావటం ముందెన్నడూ లేనిది! శ్రీఅరవిందుల శక్తులన్నీ ఊర్ధ్వచేతనను అధిరోహింప జేయటానికే వినియోగింపబడుతు న్నాయనీ, వారొక లిప్తకాలం కూడ మిగతా వాటికై మరలిం చటంకాని, వృథాచేయటం గాని జరగటం లేదనేది స్పష్టం అవు తుంది. శిష్యులతో బాహ్య సంబంధం కలిగి యుండటం అవస రమై యున్నప్పటికీ, తన అంతర్గతమైన పరిశ్రమకు అధిక సమయం అవసరమై యుండటంవల్ల, శ్రీఅరవిందులు వారితో గడపటం కష్టతరం అవుతూ వచ్చింది.

వారి బృహత్తర కార్యక్రమం ఏమీ తెలియనివారు, వారు దైవకార్యంలో ఎంత నిజాయితీతోనూ, ఏకాగ్రతతోనూ ఉండేవారో కొంచెం కూడ గ్రహించలేరు. నిజానికి బయట వ్యక్తులు వారి మహత్తర ప్రయత్నాల ఆచరణీయ ఫలితాలను గురించి సందేహపూరితంగా ఉండేవారు. వారి ఆధ్యాత్మిక కార్య క్రమాన్ని గురించి గొప్ప ఆశలు నిర్మించుకున్న నిజమైన ఆరాధ కులు సైతం నిరాశపడజొచ్చారు. శ్రీఅరవిందులవారు అఖండ మైన పరబ్రహ్మను వెతుకుతూ ఏ ఊషరక్షేత్రాల్లోనో దారితప్పి ఉంటారనీ, అనంతంలోని అర్థంకాని ఆవృత్తుల్లో చిక్కుకొని ఉంటారనీ, తమ అజ్ఞానంవల్ల భావించేవారు! శ్రీఅరవిందులు ఈ భూమిపై పట్టు వదిలివేశారని, వేదనాపూరితమైన మానవాళి యొక్క తీవ్రమైన, అత్యవసరమైన సమస్యలను పట్టించుకోవటం లేదనీ నమ్మారు. అలా కాకపోతే వారి దివ్యమైన మరియు ఉపశ మనం కల్గించే సహాయం కోసం అంతగా అలమటించే మానవా ళికి సహాయం చేద్దామని తొందరపడకుండా ఉంటారా? దివ్యమ యిన అట్టి సహాయం అపుడు కాక మరెపుడు అవసరమౌతుంది?

కాని, పైకి కనుపించే అసంబద్ధతలు అలా ఉండగా అదృష్టవశాత్తు వారి సాన్నిహిత్యంలో నివసించే కొద్దిమంది మాత్రం శ్రీఅరవిందులు భూమ్మీద ఆవిష్కరింపబూనే ఆ ఊర్ధ్వ శక్తి ఆచరణ యోగ్యమైన ఫలితాలను ఇచ్చే సమర్థత కలిగి యుండటమేగాక, నిజంగానే అలాంటి ఫలితాలనే ఇస్తూ ఉన్న దని బాగుగా గమనించారు. ఊర్ధ్వశక్తితో శ్రీఅరవిందులకు గల

సంబంధం, తాదాత్మ్యత ఎలాంటివంటే వారి సామీప్యంలోగాని, దూరంగా గాని ఉన్న వారిని సైతం ఆ శక్తితో ఓ సంబంధం కలిగేలా చేసేవారు. వారి సహాయంతో శారీరక రుగ్మతలు నయంచేసుకొన్న సందర్భాలు ఉంటూ ఉండేవి. పరబ్రహ్మ మార్గంలో దారి తప్పారన్న మాట నిజం కాకపోవటమేగాక, అందుకు భిన్నంగా మారి మార్గాన్ని రోజు రోజుకూ మరింత స్పష్టంగా చూచేవారు. ఆ అవరోహణ భూమ్మీద సంభవించటం సృష్టిలో తప్పనిసరియైన మరియు సహజమైన పరాకాష్ఠ అని భావించేవారు.

శ్రీఅరవిందులు కంటె మరెవరికీ మానవాళిపై ఎక్కువ సానుభూతిగాని, ఆవేదన గాని లేవనేవి వారి శిష్యులకు తెలుసు. వారి నుండి మానవాళికి జాలువారుతున్న నిశ్చల, సుస్థిర సహాయాన్ని వారు కొన్ని సందర్భాలలో గమనించారు కూడ. అశ్వపతిని గూర్చి శ్రీఅరవిందులు "సావిత్రి" లో వ్రాసిన "అతని ఆత్మ యొక్క నిశ్చలత్వం శ్రామిక ప్రపంచానికి తోడ్పడింది" అనే వాక్యాన్ని చదివినపుడు, ఇది శ్రీఅరవిందులు స్వానుభవమే అన్న భావన వారికి తర్వాత కలిగింది. "ప్రయోజకత్వం" అని అందరూ అతిగా చెప్పుకొనేది మరొకటి ఉందా? "మీ సమస్యలు పరిష్కారం చేస్తాను" అనే ప్రగల్భం, సమస్యలు పరిష్కరిస్తుందా? నిజంగా శాశ్వతంగా తీరక పోవటం గాని, పాక్షికంగా తీరటం గాని జరిగి, కర్తకు అసత్యపు తృప్తి మరియు అసత్యపు ఆత్మసంతృప్తి కలగటం గాక మరేమౌతుంది? నిజానికి మాయా కల్పిత సంతృప్తి యొక్క భ్రమలో పడనంత దృఢమైన పట్టు ఈ ప్రపంచంపై వారికి ఉన్నది.

వారి దృష్టిలో "కర్మసు కౌశలం" అంటే ఉన్నతమైన సత్యచేతన నుండి వర్తించటమే. ఊర్ధ్వచేతన భౌతిక భూమికకు దిగనంతకాలం, అంతే కాదు స్థూలపదార్థ చేతనలోనికి దిగనంత వరకు తాను బాహ్యా కార్యక్రమాలను ప్రారంభించాలని వారు కోరటం లేదు. ఆ విధంగా మాత్రమే 'దైవాన్ని సంపూర్ణంగా తనలో వ్యక్తం చేసుకోగల నూతన జీవనం' రూపొందుతుంది.

మానవ సమస్యలకు అంతిమ పరిష్కారం, వారు ప్రారంభించిన ఆధ్యాత్మిక కార్య క్రమంలో మాత్రమే ఉంది.

రోజులు, నెలలు, సంవత్సరాలు గడచిపోయాయి. శ్రీఅరవిందులు తన కార్యక్రమం ప్రారంభించటానకి ఏమాత్రం తొందరపడటం లేదు! ఊర్ధ్వశక్తి దిగిరావటానికి గల అవకాశాలను వారు ఇంతకాలమూ సిద్ధం చేస్తూ ఉన్నారు. అలాంటి ఎట్టి ప్రయత్నానికైనా, అజ్ఞాన శక్తులనుండి రాగల నిరోధం సహజంగా చాల తీవ్రమైనది. దేహ కణాలను, ఆ దివ్య తేజఃప్రసారానికి తెరచి యుంచటం కోసం బ్రహ్మాండమైన కార్యక్రమంలో వారు నిమగ్నమై యున్నారని, దీనికి అచేతన నుండి తీవ్ర నిరోధం ఎదుర్కొన వలసి వస్తున్నదని వారే ఒక సాయంత్రం తమ ప్రసంగంలో తెలిపారు. (మహాబలాఢ్యుడైన వాడు మాత్రమే భరించగల ఈ శ్రమ) లేక అతికష్టమైన ఈ శ్రమ శ్రీఅరవిందులు తనకోసం కాక సర్వమానవాళి కోసమే చేపట్టారనీ, పరిణామ క్రమంలో మానవుడు ఒక క్రొత్త పుంత తొక్కటం కోసం ప్రయత్నించారనీ భావించినపుడే "సావిత్రి" లోని ఈ క్రింది వాక్యాలు వారికే తగినవని అనిపిస్తుంది. "The world unknowing, for the world she stood".

అందువలన, శ్రీమాతారవిందుల కృప వలన వారి శిష్యులు కూడ "అవరోహణ" సామీప్యంలో ఉన్నట్లు భావించటం, వారి హృదయాలు ప్రతీక్షతో, ఏకాగ్రతతో నిండి యుండటం సహజమే మరి.

1926 నవంబరు నుండి "ఊర్ధ్వశక్తి" యొక్క ఒత్తిడి భరించరానిదిగా ఉండేది. చిట్టచివరకు నవంబరు 24 న శ్రీమాత అనేక సంవత్సరాలుగా ఎదురు చూచిన ఆ విశేష దివసం రానే వచ్చింది. సూర్యుడు దాదాపు అస్తమించాడు. అందరూ తమ తమ పనులమీద వెళ్ళారు. కొందరు సముద్రం ప్రక్కకు వాహ్యాళికి వెళ్ళారు. ఆ సమయంలో శ్రీమాత అందరినీ సాధారణంగా ధ్యానం జరిగే వరండాలో వెంటనే సమావేశం కావలసినదిగా కబురు పంపించారు. అది అందరికీ చేరటానికి ఎంతోసేపు

పట్టలేదు. ఆరు గంటలకల్లా, చాలామంది సాధకులు అక్కడకు చేరుకున్నారు. అప్పుడే చీకట్లు అలముకొంటూ ఉన్నవి. వరండాలో శ్రీఅరవిందులు తలుపుకు దగ్గరగా ఆయన కుర్చీ వెనుక మూడు చైనా డ్రాగన్లు (నిప్పులు క్రక్కే సరీసృపాలు) గల నల్లని తెర వ్రేలాడుతూ ఉన్నది. ఆ డ్రాగన్లు మూడు ఒకదాని నోట్లో మరొకదాని తోక పెట్టినట్లు చిత్రించబడి ఉన్నాయి. ఆ చిత్రం తెర మొత్తం ఆక్రమించి ఉంది. ఆ తర్వాత మాకు తెలిసింది. చైనాలోని ఒకానొక జోస్యం ప్రకారం ఎప్పుడైతే మూడు డ్రాగన్లూ కలసి ఉంటాయో అప్పుడు సత్యం భూమిపైకి అభివ్యక్తం అవుతుంది. (ఆ డ్రాగన్లే భూమి, మనసు, ఆకాశము) ఈ నవంబరు 24 న సత్యము భూమిపై అవతరిస్తూ ఉన్నది. ఆ తెర ఆ విధంగా ప్రాధాన్యతను సంతరించుకొంటుంది.

శిష్యులంతా వచ్చిన తరువాత ఒక గాఢమైన ప్రశాంతత అక్కడ నెలకొని ఉన్నది. మహాసముద్ర ప్రవాహం వలె పై నుండి ఎగసి పడుతున్న తేజః పుంజం చాలమంది తిలకించారు. తలపై ఏదో అవ్యక్తమైన ఒత్తిడిని అందరూ అనుభవించారు. ఒకానొక విద్యుదావేశం ఆ ప్రదేశాన్ని ఆవరించినట్లు అనిపించింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో కేంద్రీకృతమైన ఆకాంక్ష, ప్రతీక్షలతో నిండియున్న ఆ వాతావరణంలో సర్వసాధారణం అయినా అసాధారణం అనిపించే "టిక్" అనే శబ్దం ప్రవేశద్వారపు తలుపు వెనుక నుండి వినపడింది. ఆశ ఉవ్వెత్తున ఎగసి పడింది. వారగా తీసిన తలుపు సందుల్లోనుండి శ్రీమాతారవిందులు దర్శనమిచ్చారు. శ్రీమాత తన కనుసన్నలతో శ్రీఅరవిందులను ముందుకు అడుగిడ వలసినదిగా ప్రార్థించారు. అదే విధంగా ఆమెను కూడ చేయమన్నారు. గంభీరమైన మెల్లని అడుగులతో శ్రీమాత ముందుకు రాగా, శ్రీఅరవిందులు కూడ గంభీరమందయానంతో అనుసరించారు. వారి కుర్చీ ముందుండే చిన్న బల్ల ఆ రోజు లేదు. శ్రీఅరవిందుల కుడివైపున శ్రీమాత ఒక చిన్న బల్లపీట పై కూర్చున్నారు.

పరిపూర్ణ, సజీవ నిశ్చలత – దైవత్వం తొణికిసలాడే సజీవ నిశ్చలత అది. ధ్యానం దాదాపు నలభై ఐదు నిముషాలు కొనసాగింది. ఒకరి తర్వాత ఒకరుగా శిష్యులు శ్రీమాతకు ప్రణమిల్లారు. *శ్రీమాతారవిందులు వారికి తమ దీవెనల నందించారు. ఆ సమయంలో, శ్రీమాత ద్వారా తాను దీవిస్తున్న భావన కలిగేటట్లుగా, శ్రీఅరవిందులు శ్రీమాత వెనుకనుండి తన కుడిచేతిని ముందుకు రానిచ్చారు. అనంతరం అదే మౌనంలో కొద్దిసేపు ధ్యానం జరిగింది.* ఈ ప్రశాంత ధ్యానం, దీవెనల విరామంలో అనేకమంది ప్రత్యేక అనుభూతులు పొందారు. అంతా అయిపోయిన తరువాత ప్రతివ్యక్తీ తామొక దివ్యస్వప్నం నుండి మేల్కాంచినట్లు భావించారు. ఆ వైభవము, ఆ కవనము, ఆ పరిపూర్ణ సౌందర్యానుభూతి వారనుభవించారు. ఏదో వేళ్ళపై లెక్కించగల కొద్దిమంది మాత్రమే శ్రీమాతారవిందుల దీవన లందుకున్న సమయం కాదది – ఆ సమయం (ముహూర్తం) యొక్క ప్రాధాన్యత అంతకంటే బహు విశిష్టమైనది.

It was certain that a Higher Consciousness had descended on earth. In that deep silence had burgeoned forth, like the sprout of a banyan tree, the beginning of a mighty spiritual work. This momentous occasion carried its significance to all in the divine dynamism of the silence, in its unearthly dignity and grandeur and in the utter beauty of its every little act. The deep impress of divinity which everyone got was for him a priceless treasure.

శ్రీమాతారవిందులు లోనికి వెళ్ళారు. దత్తా వెంటనే స్ఫూర్తి పొందారు. "దైవం ఈ నాడు భౌతికం లోనికి దిగారు" అని ఆ మౌనంలోనే, వారన్నారు. నవంబరు 24 కు శ్రీమాతారవిందుల జన్మదినోత్సవాలకు ఇచ్చే ప్రాధాన్యత ఇవ్వాలనేది న్యాయమే. ఎందుకంటే ఆ నాడు వారి ఉద్యమానికి ప్రతీకగా ఊర్ధ్వశక్తి భూమిమీద అవతరించింది. ఏ ఊర్ధ్వమానసమైన

ఆనందచైతన్యం శ్రీకృష్ణునిగా అవతారం దాల్చిందో, అదే చైతన్యం ఈ నాడు భౌతిక పదార్థంలోనికి దిగివచ్చి, అతిమానసావత రణకి దోహదం చేసింది.

తర్వాతకూడ శ్రీఅరవిందులు అనేక సందర్భాలలో దీన్ని గురించి వ్రాశారు. అక్టోబరు 1935 లో ఇలా వ్రాశారు. "అది (24-11-1926) శ్రీకృష్ణుడు భౌతికంలోనికి దిగిన రోజు."

"శ్రీకృష్ణుడు అతిమానస తేజస్సు కాదు. తానుగా తీసికొని రాకున్నప్పటికీ, అతిమానసము, ఆనందము పదార్థం లోకి దిగిరావటానికి రంగం సిద్ధం చేస్తున్న ఊర్ధ్వ మానస దేవతామూర్తియే శ్రీకృష్ణుడు. కృష్ణుడు ఆనందమయుడు. ఆయన పరిణామక్రియను తన ఆనందంవైపుగా నడిపించటానికి ఊర్ధ్వ మానసంద్వారా చేయూత నిస్తాడు."

అనువాదం: కె.ఆర్.ఎల్. నరసింహారావు

ఆరోగ్యపత్రం:

శక్తి యొక్క అక్షయ నిక్షేపము

పుష్టిని పుంజుకోవడం ఎలా?

వ్యక్తి కోల్పోతున్న శక్తిని తిరిగి పుంజుకోవడానికి అనువుగా పోషణ (పౌష్టికాహార) కళలో ఆధునిక విజ్ఞానం ఎంతో గొప్ప ప్రగతిని సాధించింది. అయితే ఈ ప్రక్రియ అనేక ఇబ్బందులతో కూడుకున్నదీ, రకరకాల పరిమితులకు లోనైనదీను. దీన్ని గురించి ఇదివరకే వివరంగా చర్చించి ఉండడంవల్ల ఇప్పుడు దీన్ని ఇక్కడ ప్రస్తావించనక్కర లేదు.

ఈ ప్రపంచమూ, మానవజీవితము ఇదే విధంగా కొన సాగుతున్నంత కాలం ఆహారం అనేది అనివార్యం. అయితే ఇతర

మార్గాలద్వారా బలాన్ని (పుష్టిని) పొందడం ఎలాగో యోగ శాస్త్రానికి బాగా తెలుసు. కాబట్టి యోగశాస్త్రంలో అతిప్రధానమైన రెండు అంశాలను గురించి ముచ్చటించుకుందాం!

మొదటిది

ఈ భూమిమీది భౌతిక శక్తులతో సంబంధం ఏర్పరచుకొని ఆ తరగని నిధి నుండి అంటే అక్షయ నిక్షేపం నుండి సత్తువని హాయిగా సంతరించుకోవడం. బాగానే ఉంది. కాని ఆ శక్తులు చీకటి శక్తులు. అవి తేజస్సును ఇవ్వలేవు, చైతన్యాన్ని కలిగించనూ లేవు. పైగా అవి మానవుల్లో పశుత్వాన్ని ప్రేరేపిస్తాయి. అదీ ఇబ్బంది. అయితే ఒకటి మాత్రం నిజం. ఇవి మానవునికీ, భౌతిక ప్రకృతికీ మధ్య ఒక రకం అను బంధాన్ని కలిగిస్తాయి. ఈ శక్తుల్ని సంతరించుకుని వినియోగిం చుకోవడం తెలిసినవారు సాధారణంగా జీవితంలో విజయం పొందగలరు. చేపట్టిన ప్రతీదాన్ని సాధించ గలుగుతారు. కాని వారు బాహ్యాపరిస్థితుల మీద, శరీర ఆరోగ్య పరిస్థితి పైనా ఆధారపడి ఉంటారు. ఆ శక్తులు కూడ అనువైన పరిస్థితులున్న ప్పుడే పని చేస్తాయి. ఏదైనా అవాంతర పరిస్థితి సంభవించి నప్పుడు అవి పనికిరావు.

చిన్న పిల్లలు ఏ ఆలోచనా లేకుండా హాయిగా ఆనం దంగా ఈ శక్తిని వినియోగించుకుంటారు. అలాగే ఈ భౌతిక ప్రకృతినుండి వారు ఈ శక్తిని అప్రయత్నంగానే స్వీకరించ గలుగుతారు. అయితే ఓ ఇబ్బంది ఉంది. వారు ఎదుగుతున్న కొద్దీ వారి మనస్సును వివిధ ఆలోచనలు, సమస్యలు ఆవరి స్తాయి. ఫలితంగా జీవితంలో రకరకాల చికాకులు కలుగుతాయి. ఈ చికాకుల కారణంగా శక్తిని స్వీకరించగలిగే నైపుణ్యం, చైతన్యం క్రమేపీ మొద్దుబారిపోయే ప్రమాదం ఉంది. సరే! దీని సంగతి ఇలా ఉంచుదాం!

రెండోది

ఇక రెండో రకం శక్తి నిధి – దీన్ని ఒకసారి కను గొనగలిగామా – ఇక తిరుగు లేదు. తరుగు అసలే ఉండదు. జీవితంలో ఎటువంటి పరిస్థితులు సంభవించినా,

శారీరక పరిస్థితులు ఏ విధంగా మారినా దీనికి క్షయం ఉండదు. సదా అక్షయమే! దీన్ని 'దివ్యం' అని అభివర్ణించవచ్చు.

ఇది నిమ్నలోకాల్లోంచి (inconscient depths) వచ్చేది కాదు. పై నుంచి – ఈ విశ్వానికి, మానవులకు ఆదిమూలమైన దివ్యభూమికల నుండి అందుతుంది. సర్వశక్తిమయమైన, శాశ్వతమైన, శోభాయమానమైన మహా దివ్యచైతన్యం నుండి మనకు చేరుతుంది అది. మన చుట్టూ ఆవరించి అన్ని వస్తువులలో కూడ ఉంటుంది. మరి దానిని గ్రహించే విధానము? దాని కోసం ఆకాంక్షిస్తూ, అది తప్పకుండా లభిస్తుందనే నమ్మకంతో నీ అంతర ద్వారాలను తెరచికోని, నీ చేతనను విస్తరించుకొని, విశ్వచైతన్యంతో ఒకటైనప్పుడు నీవా శక్తిని గ్రహించగలుగుతావు.

జీవితంలో ఒక్కొక్కప్పుడు మానవుని కతీతమైన ఒక శక్తి వచ్చి తన చేత గొప్ప కార్యములను నిర్వహించినట్లు చాలామందికి జరుగుతూనే ఉంటుంది. అట్టి సమయాలలో ఏ పనీ కష్టమనిపించదు. దీనిని బట్టి మనుషులకు చేతకాని పని ఏమీ లేదనిపిస్తుంది. యోగము ద్వారా, ఉచ్చతరమైన శక్తి లభించటం ద్వారా ఏ ఘనకార్యమునైనా మనిషి చేయగలడు.

ఈ శక్తిని సంపాదించే విధానాన్ని పరిశీలిద్దాం! ఇది ఒక రకంగా వ్యక్తిగతం. ఎవరికి వారికే ఓ ప్రత్యేకం. తను ప్రస్తుతం ఉన్న స్థితినుండి తన అవసరాలకు అనుగుణంగా మరో అడుగు ముందుకు వేయడానికి ఇది సహకరిస్తుంది.

అయితే ఈ మార్గం కొంత సుదీర్ఘమైనదే! కొంత మంద గమనం కలది కూడాను. అయితే ఏం? వచ్చే ఫలితం మాత్రం కృషికి తగినదే అవుతుంది. ఈ శక్తి సర్వోత్కృష్టమైనది, అతి పవిత్రమైనది, స్వచ్ఛమైనది.

ఈ సాధనలో అలసట, నీరసం, అనారోగ్యం, వృద్ధాప్యం, ఆఖరికి మరణం – ఇవన్నీ మార్గంలో ఎదురయ్యే ఆటంకాలు మాత్రమే! దృఢసంకల్పంతో వాటినన్నిటినీ అధిగమించవచ్చు!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

సత్యం కోసం తపన

(తనను అడిగిన ఆరు ప్రశ్నలకు శ్రీమాత సమాధానాలు)

1) *భారతదేశాన్ని గురించి మీ సమగ్ర దృక్పథాన్ని ఒక్క ముక్కలో చెప్పమంటే మీరేం చెపుతారు?*

భారతదేశానికి నిజమైన కర్తవ్యం జగద్గురు స్థానమే.

2) *అలాగే, మీరు పరిశీలిస్తున్న ఈ ప్రస్తుత పరిస్థితుల్ని వ్యాఖ్యానించమంటే దానికి ఒక ముక్కలో మీ సమాధానం ఏమిటి?*

ఈ ప్రస్తుత పరిస్థితులు – శాశ్వత సత్యాన్ని మరుగుపరిచే ఓ పెద్ద బూటకం!

3) *మీ అభిప్రాయంలో ఆ సత్యానికి నేటి వాస్తవాలకి మధ్య ఆటంకాలుగా నిలిచే మూడు అంశాలు ఏమిటి?*

అజ్ఞానం, భయం, అనృతం.

4) *స్వాతంత్ర్యం పొందిన అనంతరం భారతదేశం సాధించిన ప్రగతి మీకు సంతృప్తికరంగా ఉందా?*

లేదు.

5) *ఇటీవలి కాలంలోని మన విజయాలలో ప్రముఖమైనది ఏది? అది అంత ప్రముఖమైనదని మీరు ఎందుకు భావిస్తున్నారు?*

సత్యం కోసం తపన ప్రారంభం కావడం. ఎందుకంటే సత్యమే లేకపోతే పునాది పోయినట్లే గదా!

5) అలాగే, మన వైఫల్యాలలో అత్యంత విషాదకరమైనది ఏది? అది అంత విషాదకరమైనదని మీరు భావించడానికి కారణం ఏమిటి?

నిజాయితీ లేకపోవడమే! ఎందుకంటే – నిజాయితీ లేకపోవడం వినాశనానికి దారి తీస్తుంది.

1964, జనవరి 26

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

యోగాభ్యాసమునకు రెండు పద్ధతులు

యోగమును అభ్యసించుటకు రెండు పద్ధతులు కలవు. స్వంత తెలివితేటల మీద, ప్రయత్నం మీద ఆధారపడటం ఒకటి. శ్రీమాత సహాయమును అర్థించుట రెండవది. మానవశక్తి కంటె శ్రీమాత శక్తి ఘనమైనది. నీ మనస్సును, హృదయాన్ని, సర్వస్వము ను శ్రీమాతకు అప్పచెప్పాలి. అప్పుడు ఆమె శక్తితో అవి శక్తి మంతములై సాధన చురుకుగా సాగిపోతుంది. శ్రీమాత యందు విశ్వాసమును ఉంచి, భక్తితో ఆమె నారాధించి, కష్టములు వచ్చి నప్పుడు ఆమెను పిలవాలి. ఈ ప్రక్రియ మొదట్లో కొంతకాలం పట్టవచ్చు. ఎందుకంటే నీ చేతన నూతన రూపం దాల్చేందుకు కొంతకాలం పడుతుంది. శ్రీమాత దానిని జాగ్రత్తగా తయారు చేస్తుంది. ఈ సమయంలో కష్టములు కలుగవచ్చును. వాటిని పట్టుదలతో సాధించవచ్చును. నీలోని విభాగములన్నీ సిద్ధమై నప్పుడు శ్రీమాతయే తన శక్తితో నీ చేతనను పూర్తిగా దైవోన్ము ఖము గావిస్తుంది. దైవశక్తి నీలోకి ప్రవేశించుట వలన లోపలి నుంచి పరివర్తనము మొదలవుతుంది. ఆధ్యాత్మికానుభూతులు కలుగుతాయి. జ్ఞానోదయము, దైవసాయిజ్యము సిద్ధిస్తాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

సమాచార పత్రము

శ్రీఅరవిందో సొసైటీ మహారాష్ట్ర శాఖవారు సమగ్ర విద్యావిధానముపై ఆగష్టు 4-6 తేదిలలో ఒక శిబిరమును నడిపిరి. 700 మంది పాల్గొన్న ఈ శిబిరమును శ్రీ శ్రద్ధాలు రనడే (శ్రీఅరవిందాశ్రమము) నిర్వహించిరి. కాలికట్ (కేరళ) కేంద్రమువారు "శ్రీఅరవిందులు – ఒక పరిచయము" అనే లఘుదీపికను ఆవిష్కరించిరి. విద్యార్థులకు, టీచర్లకు, ఇతరులకు దీనిని ఉచితముగా పంచి